

107

Besluit van 4 februari 1994, houdende regels voor akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt (Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 10 augustus 1992, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving, nr. MJZ 10892036, gedaan in overeenstemming met Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Gelet op de artikelen 8.40, 8.41, 8.42 en 21.7 van de Wet milieubeheer;

Gezien het advies van de Centrale raad voor de milieuhygiëne van 20 december 1988;

De Raad van State gehoord (advies van 6 mei 1993, No. W08.92.0360);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 1 februari 1994, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving, nr. MJZ 01294019, uitgebracht in overeenstemming met Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

a. een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt: een inrichting die tot een krachtens artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer aangewezen categorie behoort en die deel uitmaakt van een bedrijf dat uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd voor het verbouwen van akkerbouwprodukten of tuinbouwprodukten op of in de open grond, voor zover:

1°. niet meer dan 15 stuks melkrundvee worden gehouden;

2°. niet meer dan 25 mestvarkeneenheden worden gehouden, daarbij niet meegerekend ten hoogste 50 schapen die gedurende de aflamperiode in de inrichting worden gehouden;

3°. geen pelsdieren bedrijfsmatig worden gehouden;

4°. aan konijnen niet meer dan 50 voedsters worden gehouden;

5°. niet meer dan 50 geiten worden gehouden;

6°. geen bassins voor de opslag van dunne mest aanwezig zijn met een

gezamenlijke oppervlakte van meer dan 750 m², of een gezamenlijke inhoud van meer dan 2500 m³ en voor zover in de bassins geen beluchting, geforceerde vergisting of andere be- of verwerking van dunne mest plaatsvindt, behoudens mengen of roeren;

7°. geen andere nitraathoudende kunstmeststoffen worden bewaard dan die van de klasse C als gedefinieerd in richtlijn no 1 van de Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen (CPR), getiteld Nitraathoudende meststoffen, vervoer en opslag, derde druk 1982;

8°. niet meer dan 600 m³ vaste dierlijke mest wordt bewaard;

9°. organische mest, niet zijnde dierlijke mest, uitsluitend wordt bewaard voor aanwending ten behoeve van het eigen bedrijf;

10°. bewaring van land- en tuinbouwprodukten plaatsvindt, die uitsluitend of in hoofdzaak afkomstig zijn van het eigen bedrijf of aldaar zullen worden aangewend;

11°. geen groter oppervlak dan 1000 m² aan glasopstand aanwezig is en die opstand niet is voorzien van assimilatiebelichting;

12°. geen onderhouds- of reparatiewerkzaamheden plaatsvinden aan andere installaties, werktuigen of toestellen dan die behorend bij het eigen bedrijf;

13°. ten hoogste 1000 kg bestrijdingsmiddelen in de zin van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 wordt bewaard, behoudens tijdelijke opslag ten behoeve van direct gebruik;

14°. elektriciteit voor elektrische installaties uitsluitend wordt opgewekt met behulp van zonne-energie dan wel wordt betrokken van openbare elektriciteitsbedrijven, behoudens indien gebruik wordt gemaakt van noodstroomvoorzieningsinstallaties;

15°. uitsluitend gas, gasolie, petroleum of lichte stookolie wordt gebruikt als brandstof ten behoeve van ruimteverwarming of warmwatervoorziening;

16°. op het bewaren van butaan of propaan, anders dan in spuitbussen of gasflessen, het Besluit opslag propaan milieubeheer van toepassing is;

17°. ondergrondse bewaring van gasolie, dieselolie of lichte stookolie niet plaatsvindt in een andere dan een stalen of kunststof tank en niet meer bedraagt dan 20.000 liter;

18°. bovengrondse bewaring van gasolie, dieselolie of lichte stookolie niet meer bedraagt dan 10.000 liter;

19°. geen onder- of bovengrondse tank voor de bewaring van K1- of K2-vloeistoffen aanwezig is, behoudens een of meer bovengrondse tanks met een gezamenlijke inhoud van ten hoogste 3000 liter voor het bewaren van petroleum;

20°. afgewerkte olie uitsluitend bovengronds, in vaatwerk, wordt bewaard in een totale hoeveelheid van niet meer dan 400 liter;

21°. geen aflevering van motorbrandstoffen aan derden plaatsvindt;

22°. ten hoogste een reservewisselreservoir voor de opslag van LPG per transportmiddel, dat door middel van LPG wordt aangedreven, aanwezig is, met een waterinhoud van ten hoogste 150 liter;

23°. geen activiteiten plaatsvinden, als bedoeld in bijlage I, categorie 21, behorende bij het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer;

b. bevoegd gezag: het bestuursorgaan dat bevoegd is of zou zijn een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer voor de betrokken inrichting te verlenen;

c. dunne mest: mest die verpompbaar is en die bestaat uit faeces of urine van landbouwhuisdieren, al dan niet vermengd met mors-, spoel-, reinigings- of regenwater;

d. vaste dierlijke mest: mest die geheel of gedeeltelijk bestaat uit faeces of urine van landbouwdieren en die niet verpompbaar is;

e. bassin: een reservoir bestemd en geschikt voor het bewaren van dunne mest, dat niet geheel of gedeeltelijk is gelegen onder een stal;

f. woning: een gebouw of een deel van een gebouw dat voor bewoning wordt gebruikt of daartoe is bestemd;

g. gevoelig object: een gebouw of een deel van een gebouw dat tot het verblijf van personen is bestemd of een gebouw of terrein bestemd voor verblijfs- of dagrecreatie, uitgezonderd een gebouw of terrein dat is bestemd voor de in de artikelen 21, eerste lid, en 22, eerste lid, onder c, van de Kampeerwet omschreven vormen van verblijfsrecreatie;

h. natuurterrein: een heideveld, hoogveenterrein, zandverstuiving, duinterrein, schraalland, kwelder, schor, gors, slik, riet- of ruigtland, griend of een laagveenmoeras van ten minste 0,1 ha, voor zover het geen landbouwgrond is;

i. landschapselement: een houtwal, houtsingel, steilrandbeplanting, beek, duinrel, bloemdijk, tuinwal of schurveling van ten minste 25 m lengte dan wel een ven, pingo of dobbe van ten minste 10 m², zoals bedoeld in de Regeling Aanwijzing Landschapselementen 1986;

j. bos: een houtopstand in de zin van de Boswet, waarvoor krachtens artikel 3 van die wet de verplichting tot herbeplanting geldt;

k. voor verzuring gevoelig gebied:

1°. het geheel of deel van een bos groter dan twee ha;

2°. het geheel of deel van een bos kleiner dan 2 ha of natuurterrein groter dan 0,1 ha, voor zover dat

I. is aangemerkt als landgoed als bedoeld in artikel 1 van de Natuurschoonwet, of

II. op grond van artikel 7, onderscheidenlijk artikel 21 van de Natuurbeschermingswet is aangewezen als beschermd natuurmonument of staatsnatuurmonument, of

III. eigendom is van of in beheer is bij de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie, die hiertoe door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is aangewezen, of

IV. door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij op grond van het Structuurschema Natuur en Landschapsbehoud (deel a, Kamerstukken II 1980/81, 16 820, nrs. 1-2) en de Nota Nationale Parken (Kamerstukken II 1974/75, 13 283) is aangewezen als nationaal park of nationaal park in oprichting ofwel functioneert als Nationaal Park, of

V. in het daarvoor geldende bestemmingsplan, bedoeld in artikel 10 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, is aangewezen als een terrein als bedoeld onder h, of als natuurwetenschappelijk waardevol bos;

3°. een landschapselement, voor zover dat

I. op grond van artikel 7, onderscheidenlijk artikel 21 van de Natuurbeschermingswet is aangewezen als beschermd natuurmonument of staatsnatuurmonument, of

II. eigendom is van of in beheer is bij de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie, die hiertoe door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is aangewezen, of

III. in het daarvoor geldende bestemmingsplan, bedoeld in artikel 10 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, is opgenomen als natuurwetenschappelijk waardevol landschapselement, of

IV. door de gemeenteraad in een verordening met bijbehorende kaart is aangewezen als een landschapselement dat in verband met verzuring bescherming behoeft, voor zover dat bos, natuurterrein of landschapselement is gelegen op podzolgrond, enkeerdgrond, kalkloze zandgrond, zandbrikgrond, veengrond of moerige grond met een zanddek of veenkoloniaal dek, keileemgrond, stenige grond of een associatie van twee of meer bodemtypen waarvan minimaal één van de hierboven genoemde bodemtypen deel uitmaakt, alsmede schraalland, duinterrein, hoogveen en bloemdijk, niet gelegen op deze bodemtypen;

l. mestvarkeneenheid: eenheid die aangeeft met hoeveel mestvarkens een dier behorende tot één van de in de bij dit besluit behorende bijlage IV genoemde soorten gelijk gesteld kan worden op basis van een overeenkomende geuremissie, bepaald met toepassing van de omrekeningsfactoren die zijn vermeld in bijlage IV;

m. melkrundvee:

1°. melkvee (exclusief bijbehorend vrouwelijk jongvee) dat overwegend wordt gehouden voor de melkproductie met inbegrip van de dieren die in de mest-periode worden gemolken, tijdens de lactatie worden gemest dan wel zijn drooggezet en worden afgemest;

2°. vrouwelijk vleesvee ouder dan 2 jaar (exclusief bijbehorend vrouwelijk jongvee) dat op een met melkvee vergelijkbare manier wordt gehouden voor de vleesproductie en het voortbrengen en zogen van kalveren;

n. assimilatiebelichting: kunstmatige belichting van planten en gewassen, gericht op de beïnvloeding van het groeiproces daarvan, waarbij het geïnstalleerd vermogen op enig moment meer bedraagt dan $15,7 \text{ W/m}^2$;

o. K1-vloeistof: een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is onder 21°C , bepaald volgens NEN 3204, uitgave 1968, en die bij $37,8^\circ\text{C}$ een dampspanning heeft van ten minste 35 kPa en ten hoogste 98,1 kPa, bepaald volgens NEN 928, uitgave 1970, of een verproduct waarvan het vlampunt gelegen is onder 21°C , bepaald volgens NEN-EN 53, uitgave 1976;

p. K2-vloeistof: een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 21°C en onder 55°C , bepaald volgens NEN 3204, uitgave 1968, of een verproduct waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 21°C en onder 55°C , bepaald volgens NEN-EN 53, uitgave 1976;

q. K3-vloeistof: een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 55°C , bepaald volgens NEN-ISO 2719, uitgave 1979, of een verproduct waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 55°C , bepaald volgens NEN-EN 53, uitgave 1976;

2. Dit besluit is niet van toepassing op een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt dat is opgericht:

a. na de datum van inwerkingtreding van dit besluit en dat is gelegen op minder dan

1°. 50 m afstand van een bebouwde kom;

2°. 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object;

b. vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit en dat is gelegen op minder dan

1°. 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object;

2°. 10 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object voor het geval geen dieren bedrijfsmatig worden gehouden en er geen bewaring van dunne mest plaatsvindt in een bassin dat tot stand is gebracht voor 1 juni 1987;

c. vóór of op 31 december 1986 en die op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied in totaal een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan het totaal aan depositie

1°. dat op 31 december 1986 door het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt werd veroorzaakt, of

2°. dat op grond van een voor dat tijdstip verleende vergunning krachtens de Hinderwet was toegestaan, indien dat totaal hoger is dan het totaal, veroorzaakt op 31 december 1986,

tenzij hiervoor een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer geldt;

d. na 31 december 1986 maar voor de inwerkingtreding van dit besluit, en die inclusief uitbreidingen en wijzigingen tot het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit, op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige

gebied, een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan 30 mol per ha per jaar;

e. na het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit en die op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan 15 mol per ha per jaar;

f. na 31 december 1986, als hervestiging van een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt die elders ten gevolge van landinrichtingsprojecten, stadsuitbreiding, bosaanleg of natuurontwikkeling het in werking houden van de inrichting heeft moeten beëindigen en die op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan 30 mol per ha per jaar.

3. Dit besluit is eveneens niet van toepassing op een akkerbouw of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt waar dunne mest wordt opgeslagen in een bassin dat tot stand is gebracht na 1 juni 1987 en dat is gelegen:

a. op minder dan 50 m van een woning van derden, die behoort tot een krachtens artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer aangewezen inrichting voor het telen, behandelen, verhandelen, opslaan of overslaan van landbouwproducten, of voor het kweken, fokken, mesten, houden, verhandelen, verladen of wegen van dieren;

b. op minder dan 100 m afstand van een gevoelig object of een woning van derden, niet zijnde een woning als bedoeld onder a.

4. Indien de gezamenlijke oppervlakte van de in de inrichting aanwezige bassins minder bedraagt dan 350 m², bedragen de in het derde lid bedoelde afstanden onderscheidenlijk 25 en 50 m.

5. Voor de in het tweede lid, onder c, d, e en f, en het zesde lid bedoelde berekening van de zuurdepositie afkomstig van ammoniak, wordt de rekenmethode, vastgelegd in de richtlijn Ammoniak en Veehouderij 1991, gepubliceerd door de Ministeries van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, toegepast.

6. Het tweede lid, onder c, is niet van toepassing op een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, dat op 31 december 1986 een depositie van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, veroorzaakte, of waarvoor dit op grond van een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer is toegestaan, van minder dan 30 mol per ha per jaar en deze waarde ten gevolge van uitbreidingen en wijzigingen na dit tijdstip niet wordt overschreden.

7. Voor de bepaling van de door het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt veroorzaakte depositie van het potentieel zuur, bedoeld in het tweede lid, onder c, en het zesde lid, mag een veebezetting op een ander tijdstip in 1986 dan op 31 december worden gehanteerd, indien de bezetting op 31 december 1986 geen getrouw beeld geeft van de gebruikelijke veebezetting op het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt.

8. Het ontwerp van een verordening met bijbehorende kaart, als bedoeld in het eerste lid, onder k, 3°, IV, wordt toegezonden aan de Directeur Landbouw, Natuur en Openluchtrecreatie van het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij.

9. Voor het bepalen van de afstanden genoemd in het tweede lid, onder a en b, dient te worden gemeten vanaf het onderdeel van het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, dat het dichtst bij een woning van derden of een gevoelig object is gelegen.

Artikel 2

1. Degene die een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt drijft, dient te voldoen aan de voorschriften, die zijn opgenomen in de bij

dit besluit behorende bijlage I, alsmede aan de krachtens die voorschriften door het bevoegd gezag gestelde nadere eisen.

2. Een beschikking waarin nadere eisen worden gesteld, wordt gezonden aan de inspecteur. Tevens wordt van de beschikking melding gemaakt door kennisgeving in één of meer dag-, nieuws- of huis-aan-huisbladen.

Artikel 3

1. Degene die voornemens is een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt op te richten, meldt dit ten minste vier weken voor het oprichten aan het bevoegd gezag en de inspecteur.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot het uitbreiden of wijzigen van een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt dan wel met betrekking tot het veranderen van de werking daarvan. Deze melding is niet vereist indien eerder een melding overeenkomstig het bepaalde in dit artikel is gedaan en door dit uitbreiden, wijzigen of veranderen van de werking van de inrichting geen afwijking ontstaat van de bij die melding verstrekte gegevens.

3. Bij een melding als bedoeld in het eerste of tweede lid, wordt in ieder geval het tijdstip vermeld, waarop het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt of de uitbreiding of wijziging daarvan in werking zal worden gebracht dan wel de verandering van de werking daarvan verwezenlijkt zal zijn, en worden de gegevens verstrekt, die in de bij dit besluit behorende bijlage II zijn aangegeven. De melding dient te worden gedaan op een formulier waarvan het model wordt vastgesteld door Onze Minister.

4. Degene die een melding heeft gedaan als bedoeld in het eerste of het tweede lid, stelt het bevoegd gezag zo tijdig in kennis van een wijziging van het in het derde lid bedoelde tijdstip dat het bevoegd gezag in staat is voorafgaand aan dat tijdstip te controleren of aan de in bijlage I opgenomen voorschriften wordt voldaan.

Artikel 4

1. Gedurende één jaar vanaf het tijdstip waarop dit besluit van toepassing wordt op een reeds opgericht akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, is artikel 2 op dat bedrijf niet van toepassing.

2. In een geval als bedoeld in het eerste lid, meldt degene die een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt drijft, ten hoogste 26 weken na het in dat lid bedoelde tijdstip aan het bevoegd gezag en de inspecteur dat hij het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt in werking heeft. De melding geschiedt overeenkomstig artikel 3, derde lid.

3. Deze melding is niet vereist, indien voor het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer geldt.

Artikel 5

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Artikel 6

Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 8 maart 1994, nr. 47

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 4 februari 1994

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Uitgegeven de *vierentwintigste* februari 1994

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

INHOUD

	blz.
I. Begrippen	9
II. Voorschriften:	10
1. De opslag van mest	10
2. De opslag van organische meststoffen niet zijnde dierlijke mest	15
3. De opslag van veevoeder	15
4. De opslag van nitraathoudende kunstmeststoffen	16
5. Bestrijdingsmiddelen	16
6. Onderhoudswerkplaats	17
7. Gebruik van gasflessen	18
8. Afvalstoffen	18
9. Bodembescherming	19
10. Geluidhinder	19
11. Centrale verwarmingsinstallaties voor ruimteverwarming of warmwatervoorziening	20
12. Noodstroomvoorzieningen	22
13. Gebruik vorkheftrucks	23
14. Bewaren van LPG-reservoirs voor de aandrijving van transportmiddelen	24
15. Op aardgas gestookte toestellen en regelapparatuur	25
16. Bewaren van K1-, K2- en K3-vloeistoffen en chemicaliën in emballage	25
17. Gedragsvoorschriften	25
18. Brandbestrijding	25
19. Meet- en registratieverplichtingen	26
20. Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie, dieselolie en petroleum in bovengrondse tanks met een inhoud van meer dan 200 liter	26
21. Afleverpompen voor motorbrandstoffen	26
22. Opslag van afgewerkte olie	27

I. BEGRIPPEN

1. In deze bijlage en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

equivalent geluidsniveau (LAeq): het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse, in de loop van een bepaalde periode, optredende geluid, vastgesteld overeenkomstig voorschrift 10.5;

foliebassin: een bassin, uitgevoerd als een met een afdichtingsfolie beklede grondput;

gasfles: een voor herhaald gebruik bestemde, cilindrische, metalen drukhouder, die voorzien is van één aansluiting met klep- of naaldafsluiter en een waterinhoud heeft van ten hoogste 150 liter;

geluidgevoelige bestemmingen: gebouwen of objecten, als aangewezen bij de algemene maatregel van bestuur krachtens de artikelen 49 en 68 van de Wet geluidhinder;

geluidsniveau in dB(A): het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electrotechnische Commissie (IEC) terzake opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publikatie no. 651, uitgave 1979;

mestsilo: een bassin, niet zijnde een foliebassin;

gevaarlijke stof: stof zoals ingedeeld en gedefinieerd in het Besluit verpakking en aanduiding milieugevaarlijke stoffen;

NEN: een door het NNI uitgegeven norm;

NEN-EN: een door het Comité Européen de Normalisation opgestelde en door het NNI als Nederlandse norm aanvaarde en uitgegeven norm;

NEN-ISO: een door de International Organization for Standardization opgestelde en door het NNI als Nederlandse norm aanvaarde en uitgegeven norm;

NNI: het Nederlands Normalisatie Instituut;

onbrandbaar: het onbrandbaar zijn overeenkomstig het bepaalde in NEN 6064;

referentieniveau: de hoogste waarde van de onder a. en b. genoemde niveaus, bepaald overeenkomstig het Besluit bepaling referentieniveau-periode;

a. het geluidsniveau, uitgedrukt in dB, dat, gemeten over een bepaalde periode, gedurende 95% van de tijd, wordt overschreden, exclusief de bijdrage van de inrichting zelf;

b. het optredende equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door wegverkeersbronnen minus 10 dB(A), met dien verstande dat voor de nachtperiode van 23.00 tot 07.00 uur alleen wegverkeersbronnen in rekening mogen worden gebracht met een intensiteit van meer dan 500 motorvoertuigen gedurende die periode;

VLG: het Reglement betreffende het vervoer over land van gevaarlijke stoffen;

weerstand tegen branddoorslag en brandoverslag: de tijd, uitgedrukt in minuten, gedurende welke geen uitbreiding van brand naar aangrenzende ruimten mag plaatsvinden, bepaald overeenkomstig NEN 6068.

2. Voor zover een DIN-, NEN-, NEN-EN- of NEN-ISO-norm, waarnaar in een voorschrift wordt verwezen, betrekking heeft op de uitvoering van constructies, toestellen en apparaten, wordt bedoeld de vóór de datum waarop dit besluit in het Staatsblad is geplaatst, laatst uitgegeven norm met de daarop tot die datum uitgegeven aanvullingen of correctiebladen dan wel – voor zover het op die datum reeds bestaande constructies, toestellen en apparaten betreft – de norm die bij de aanleg c.q. installatie van die constructies, toestellen en apparaten is toegepast, tenzij in het voorschrift anders is bepaald.

II. VOORSCHRIFTEN

1. De opslag van mest

1.1 Algemeen

1.1.1 Dunne mest en gier moeten worden opgeslagen in een hiertoe bestemde mestdichte opslagruimte. Indien de opslagruimte niet onder een stal is gelegen moet het transport naar de opslagruimte geschieden door middel van een gesloten en mestdicht riool of een daaraan gelijkwaardige voorziening.

1.1.2 Op het bewaren van dunne mest in een mestbassin dat tot stand is gebracht voor 1 juni 1987, zijn de voorschriften onder 1.2 onderscheidenlijk 1.3 van toepassing.

1.1.3 Op een mestkelder voor de bewaring van dunne mest, welke geheel of gedeeltelijk onder een stal is gelegen en die tot stand is gebracht na de inwerkingtreding van dit besluit, zijn de desbetreffende bepalingen van de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij uitgegeven publikatie Richtlijnen Mestbassins 1994 van toepassing.

1.1.4 Bij het verwijderen van mest of gier mag de omgeving niet worden verontreinigd. Transport van dunne mest of gier moet geschieden in gesloten tankwagens. Vaste mest moet worden getransporteerd met behulp van daartoe geschikte transportmiddelen, die op correcte wijze zijn beladen.

1.1.5 Indien spoel- en schrobwater uit stallen of mestopslagen niet op een openbare riolering of anderszins uit het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt kan of mag worden afgevoerd, moet dit water worden afgevoerd naar een mestdichte opslagruimte.

1.1.6 Voor een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, dat is opgericht voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit, is voorschrift 1.1.5 van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, tenzij bij de inwerkingtreding van dit besluit in een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer voor de inrichting de in voorschrift 1.1.5 bedoelde voorziening al werd verlangd.

1.1.7 De opslag van vaste dierlijke mest buiten de stal moet geschieden op een mestdichte mestplaat, die is voorzien van een opstaande rand of een gelijkwaardige voorziening; de stapeling van de mest moet zodanig geschieden dat uitzakkend vocht niet van de mestplaat kan vloeien. Indien het uitzakkend vocht niet op een openbare riolering of anderszins uit het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt kan of mag worden afgevoerd, moet dit vocht worden afgevoerd naar een mestdichte opslagruimte.

1.1.8 Voor een opslag van vaste dierlijke mest, die is opgericht vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit, is voorschrift 1.1.7 van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, tenzij bij de inwerkingtreding van dit besluit in een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer voor de inrichting de in voorschrift 1.1.7 bedoelde voorziening al werd verlangd.

1.1.9 Een opslag van vaste dierlijke mest moet zijn gelegen:

- a. op ten minste 100 m van een bebouwde kom;
- b. op ten minste 50 m van een woning van derden of een gevoelig object.

Voor de opslag van vaste dierlijke mest, die reeds aanwezig was voor de inwerkingtreding van dit besluit geldt het bovenstaande met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.1.10 Voorschrift 1.1.9 is niet van toepassing op een opslag van vaste dierlijke mest, die reeds aanwezig was voor de datum van inwerking-

trekking van dit besluit en die is gelegen op ten minste 25 m van een woning van derden of een gevoelig object, indien verplaatsing van de opslag redelijkerwijs niet kan worden gevergd. In dat geval kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen omtrent de omvang van de opslag en de frequentie van de afvoer van de vaste dierlijke mest, die onder de gegeven omstandigheden de grootst mogelijke bescherming bieden tegen de nadelige gevolgen, die de opslag van de mest voor het milieu kan veroorzaken.

1.2 Mestsilo's

1.2.1 De voorschriften 1.2.2 tot en met 1.2.19 zijn uitsluitend van toepassing op een mestsilo die tot stand is gebracht vóór 1 juni 1987. Het voorschrift 1.2.4 is van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.2.2 De constructie van een mestsilo moet in zijn geheel en in alle delen afzonderlijk zodanig zijn uitgevoerd dat geen verlies van mest door lekkages, scheuren of anderszins optreedt.

1.2.3 De mestsilo en de leidingen, afsluiters en andere appendages moeten voldoende bestand zijn tegen de corrosieve invloeden van het mestmilieu, UV-licht en lage temperaturen.

1.2.4 Leidingen moeten tegen beschadiging door bevriezen zijn beschermd. In een vul-aftapleiding, die onder druk staat van de inhoud van de mestsilo, moeten ten minste twee afsluiters aanwezig zijn. De buitenste afsluiter moet met een veiligheidsslot geborgd kunnen worden. In leidingen waarin hevelwerking kan optreden moeten afsluiters of ontluuchtingsvoorzieningen zijn aangebracht.

1.2.5 Rondom een mestsilo moeten zodanige voorzieningen zijn aangebracht, dat de constructie op kwetsbare plaatsen niet door langsrijdende of bij de mestbehandeling in gebruik zijnde voertuigen kan worden aangereden.

1.2.6 Een bordes of brug voor het verrichten van werkzaamheden, geplaatst aan de rand van of boven een mestsilo, moet deugdelijk zijn uitgevoerd en bevestigd en moet ten minste 0,70 m x 1,00 m groot zijn. Het bordes of de brug moet zijn voorzien van een leuning met regels op 1,10 m en 0,50 m hoogte en een voetstootlijst van ten minste 50 mm boven de vloer. De vloer van een aan de silowand gemonteerd bordes moet zich ten minste 1,10 m beneden de bovenrand van de silowand bevinden.

1.2.7 Vaste klimvoorzieningen aan de buitenzijde van de mestsilo mogen niet lager dan 2 m boven de begane grond aanvangen.

1.2.8 Op de rand van een mestsilo moet een afrastering zijn aangebracht, tenzij de rand zich meer dan 2,50 m boven de direct omliggende betreedbare grond bevindt of de mestsilo is voorzien van een afdekking die tot over de buitenrand doorloopt of op de buitenrand aansluit. De totale hoogte van silowand en afrastering moet ten minste 1,80 m zijn, gemeten vanaf de direct omliggende betreedbare grond. De afrastering moet bestaan uit ten minste drie (punt)draden.

De onderlinge afstand tussen de (punt)draden mag ten hoogste 250 mm bedragen. De onderste draad mag niet hoger dan 100 mm boven de silowand zijn geplaatst en mag zowel aan de buitenzijde als aan de binnenzijde van de wand niet meer dan 100 mm oversteken.

1.2.9 Aan de binnenzijde van een silowand moet een vaste ladder zijn aangebracht. Waar de in voorschrift 1.2.8 bedoelde afrastering demonstabel is uitgevoerd moet de ladder ter plaatse zijn aangebracht.

1.2.10 De ruimte boven de mest in een mestsilo met een niet drijvende afdekking moet in open verbinding staan met de buitenlucht, zowel op een plaats boven de rand van de mestsilo als ook op het hoogste punt van de afdekking. De opening op het hoogste punt moet ten minste 10.000 mm² groot zijn.

1.2.11 Een bassin uitgevoerd als kelder moet zodanig zijn uitgevoerd dat, rekening houdend met het wisselend mestniveau, er geen ruimten boven de mest kunnen ontstaan die van de buitenlucht zijn afgesloten.

1.2.12 Een mestsilo met een beloopbare vaste afdekking moet zijn voorzien van ten minste twee mangaten.

Een mangat moet ten minste 600 mm x 600 mm groot zijn en zijn voorzien van een voldoende draagkrachtig en duurzaam deksel, die tegen verschuiven is geborgd. De mangaten dienen enerzijds zo dicht mogelijk te zijn aangebracht bij een plaats waar reparatiewerkzaamheden te verwachten zijn en anderzijds zo functioneel mogelijk te zijn gesitueerd, om ventilatie vóór betreding mogelijk te maken.

1.2.13 Indien aan een eerder verleende vergunning voorschriften zijn verbonden, waarin voorzieningen zijn verlangd die gelijkwaardig zijn aan de in de voorschriften 1.2.6 tot en met 1.2.12 gegeven voorzieningen blijven deze voorschriften van overeenkomstige toepassing en blijven de voorschriften 1.2.6 tot en met 1.2.12 buiten toepassing.

Indien de in de voorschriften 1.2.6 tot en met 1.2.12 gegeven voorzieningen niet conform deze voorschriften kunnen worden aangebracht kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen, inhoudende het voldoen aan andere, aan de omstandigheden aangepaste gelijkwaardige voorzieningen.

1.2.14 In een uit één deel bestaande drijvende afdekking moeten voorzieningen zijn aangebracht om ophoping van gas onder de afdekking te voorkomen.

1.2.15 Een mestsilo zonder afdekking mag uitsluitend op of nabij de bodem van het bassin worden gevuld.

1.2.16 Het gestelde in voorschrift 1.2.15 is niet van toepassing indien de mestsilo is gelegen:

a. op meer dan 100 m afstand van een woning van derden, niet zijnde een woning die behoort tot een krachtens artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer aangewezen inrichting voor het telen, behandelen, verhandelen, opslaan of overslaan van landbouwprodukten of voor het kweken, fokken, mesten, houden, verhandelen, verladen of wegen van dieren;

b. op meer dan 200 m afstand van een gevoelig object of een woning van derden, niet zijnde een woning als bedoeld onder a;

c. op meer dan 350 m afstand van de bebouwde kom.

1.2.17 Een mestsilo die niet is afgedekt mag niet verder gevuld zijn dan 0,20 m onder de rand.

1.2.18 Tenzij een beoordeling door of namens een door de Raad voor Certificatie voor dit werk erkend instituut, door het bevoegd gezag of een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige uitwijst dat er een volgend tijdsbestek van gebruik kan zijn, moet een mestsilo of delen ervan worden vervangen vóór het verstrijken van de geldende referentieperiode, die bedraagt:

a. 20 jaar voor betonnen, houten, stalen of gemetselde constructies,

b. 10 jaar voor doekconstructies,

c. 10 jaar voor binnenafdichtingsfolies,

d. 10 jaar voor overige constructies,

met dien verstande dat niet tot vervanging behoeft worden over te gaan binnen drie jaar na inwerkingtreding van dit besluit. Een bewijs van de beoordeling, afgegeven door of namens degene die de beoordeling heeft uitgevoerd, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd. In dit bewijs wordt voor de beoordeelde delen van de mestsilo een nieuwe referentieperiode aangegeven.

1.2.19 Indien een folie ten behoeve van binnenafdichting wordt vervangen, zijn op de nieuw aan te brengen folie de bepalingen 1.7.1 en 1.7.2 van de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij uitgegeven publikatie «Bouwtechnische richtlijnen mestbassins

1990» van toepassing. Een door de installateur van de folie afgegeven verklaring, waaruit blijkt dat aan de bedoelde bepalingen wordt voldaan en waarin de referentieperiode voor de folie is aangegeven, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd. De referentieperiode voor een nieuw aan te brengen folie ten behoeve van binnenafdichting bedraagt 10 jaar.

1.3 Foliebassins

1.3.1 De voorschriften 1.3.2 tot en met 1.3.22 zijn uitsluitend van toepassing op een foliebassin dat is aangelegd vóór 1 juni 1987. Het voorschrift 1.3.5 is van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.3.2 De constructie van een foliebassin moet in zijn geheel en in alle delen afzonderlijk zodanig zijn uitgevoerd dat geen verlies van mest door lekkages, scheuren of anderszins optreedt.

1.3.3 Bij een UV-bestendige afdichtingsfolie hoeft geen kruinslab te worden toegepast.

1.3.4 De leidingen, afsluiters en andere appendages moeten voldoende bestand zijn tegen de corrosieve invloeden van het mestmilieu, UV-licht en lage temperaturen. Leidingen moeten plaatsvast zijn gemonteerd.

1.3.5 Leidingen die niet op vorstvrije diepte zijn aangelegd moeten tegen bevriezen zijn beschermd. In een vul-aftapleiding die onder druk staat van de inhoud van het foliebassin moeten ten minste twee afsluiters aanwezig zijn. De buitenste afsluiter moet met een veiligheidsslot geborgd kunnen worden. In leidingen waarin hevelwerking kan optreden moeten afsluiters of ontluchtingsvoorzieningen zijn aangebracht.

1.3.6 Bepanting rondom een foliebassin mag door wortelingroei geen beschadiging aan de folie veroorzaken.

1.3.7 Bij het mengen van de bassinhoud met een rondpompsysteem moeten de reactiekrachten, welke bij de uitstroming van de dunne mest vrijkomen, zodanig worden afgeleid, dat noch de folie, noch het binnentalud wordt beschadigd.

1.3.8 Indien de bassinhoud wordt gemengd met een mixer moet de folie ter plaatse van de mixeropstelling tegen beschadigd raken zijn beschermd.

1.3.9 Onverminderd het gestelde in voorschrift 1.3.8 moet een mixer zijn voorzien van een beschermkooi.

1.3.10 Rondom een foliebassin moet een hek aanwezig zijn, waarvan de hoogte ten minste 1,80 m bedraagt, gemeten vanaf de buiten het hek direct omliggende betreedbare grond. Het hek moet met een deugdelijk slot zijn afgesloten gedurende de tijd dat geen onmiddellijk toezicht wordt uitgeoefend door een verantwoordelijk persoon.

1.3.11 Op onderlinge afstand van ten hoogste 6 m moeten op het talud klimvoorzieningen voor personen zijn aangebracht.

1.3.12 De oprit voor een trekker voor de aandrijving van een mixer moet langs de bassinrand eindigen met een hekwerk voorzien van twee leuningen met een hoogte van 1,10 m en 0,50 m. Voor het aandrijven van de mixer mag het hekwerk onderbroken zijn. Tevens moet op 1 m van de bassinrand een stootrand van 0,30 m hoog zijn aangebracht.

1.3.13 De ruimte boven de mest in een bassin met een niet drijvende afdekking moet in open verbinding staan met de buitenlucht, zowel op een plaats boven de rand van het bassin als ook op het hoogste punt van de afdekking. De opening op het hoogste punt moet ten minste 10.000 mm² groot zijn.

1.3.14 In een uit één deel bestaande drijvende afdekking moeten voorzieningen zijn aangebracht om ophoping van gas onder de afdekking te voorkomen.

1.3.15 Indien aan een eerder verleende vergunning voorschriften zijn verbonden, waarin voorzieningen zijn verlangd die gelijkwaardig zijn aan de in de voorschriften 1.3.10 tot en met 1.3.14 gegeven voorzieningen

blijven deze voorschriften van overeenkomstige toepassing en blijven de voorschriften 1.3.10 tot en met 1.3.14 buiten toepassing.

Indien de in de voorschriften 1.3.10 tot en met 1.3.14 gegeven voorzieningen niet conform deze voorschriften kunnen worden aangebracht kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen, inhoudende het voldoen aan andere, aan de omstandigheden aangepaste, gelijkwaardige voorzieningen.

1.3.16 Het vullen van een foliebassin mag uitsluitend plaatsvinden met een vaste vulleiding, tenzij de folie ter plaatse van de uitmonding van de vulleiding tegen beschadigd raken is beschermd.

1.3.17 Een foliebassin zonder afdekking mag uitsluitend op of nabij de bodem van het bassin worden gevuld.

1.3.18 Het gestelde in voorschrift 1.3.17 is niet van toepassing indien een foliebassin is gelegen:

a. op meer dan 100 m afstand van een woning van derden, die behoort tot een krachtens artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer aangegeven inrichting voor het telen, behandelen, verhandelen, opslaan of overslaan van landbouwprodukten of voor het kweken, fokken, mesten, houden, verhandelen, verladen of wegen van dieren;

b. op meer dan 200 m afstand van een gevoelig object of een woning van derden, niet zijnde een woning als bedoeld onder a;

c. op meer dan 350 m afstand van de bebouwde kom.

1.3.19 Een foliebassin dat niet is afgedekt, mag niet verder zijn gevuld dan 0,20 m onder de rand.

1.3.20 Controle op mestdichtheid van de afdichtingsfolie moet plaatsvinden binnen vijf jaar nadat de folie is aangebracht, of, indien deze termijn bij het van toepassing worden van de voorschriften van dit besluit reeds is verstreken, binnen één jaar na het tijdstip waarop de voorschriften van dit besluit van toepassing worden. Uiterlijk binnen vijf jaar na de laatste controle moet de controle op mestdichtheid zijn herhaald. Bovendien moet een controle worden uitgevoerd zo vaak de omstandigheden daartoe aanleiding geven en in ieder geval bij een redelijk vermoeden dat de afdichtingsfolie is beschadigd. De controle dient te worden uitgevoerd door of namens een door de Raad voor Certificatie voor dit werk erkend instituut, door het bevoegd gezag of een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige. Een bewijs van de beoordeling op mestdichtheid, afgegeven door of namens degene die de beoordeling heeft uitgevoerd, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd.

1.3.21 Indien een afdichtingsfolie wordt vervangen zijn op de nieuw aan te brengen afdichtingsfolie de bepalingen 2.1.1 tot en met 2.1.8 en 2.3.1 tot en met 2.3.5 van de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij uitgegeven publikatie «Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990» van toepassing. Een door de installateur van de folie afgegeven verklaring, waaruit blijkt dat aan de bedoelde bepalingen wordt voldaan, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd. De referentieperiode bedraagt voor een nieuw aan te brengen afdichtingsfolie tien jaar.

1.3.22 Indien een kruinslab wordt vervangen is op de nieuw aan te brengen kruinslab de bepaling 2.3.5 van de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij uitgegeven publikatie «Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990» van toepassing. Een door de installateur van de kruinslab afgegeven verklaring, waaruit blijkt dat aan de bedoelde bepaling wordt voldaan en waarin de referentieperiode voor de kruinslab is aangegeven, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd. De referentieperiode moet voor een nieuw aan te brengen kruinslab ten minste vijf jaar bedragen.

2. De opslag van organische meststoffen niet zijnde dierlijke mest

2.1 Een opslag van organische meststoffen, niet zijnde dierlijke mest, moet zijn gelegen op ten minste 5 m van de erfafscheiding of de insteek van oppervlaktewater in de zin van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren.

2.2 Een opslag van organische meststoffen, niet zijnde dierlijke mest, moet zijn gelegen:

- a. op ten minste 100 m van een bebouwde kom;
- b. op ten minste 50 m van een woning van derden of een gevoelig object.

Voor een opslag van organische meststoffen, die reeds aanwezig was voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit, geldt het bovenstaande met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

2.3 Voorschrift 2.2 is niet van toepassing op een opslag van organische meststoffen, die reeds aanwezig was voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit en die is gelegen op ten minste 25 m van een woning van derden of een gevoelig object indien verplaatsing van de opslag redelijkerwijs niet kan worden gevergd. In dat geval kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen omtrent de omvang van de opslag, het afdekken van de meststoffen en de frequentie van de afvoer van de meststoffen, die onder de gegeven omstandigheden de grootst mogelijke bescherming bieden tegen de nadelige gevolgen die de opslag van de meststoffen voor het milieu kan veroorzaken.

2.4 De opslag van organische meststoffen, niet zijnde dierlijke mest, moet geschieden op een mestdichte mestplaat, die is voorzien van een opstaande rand of een gelijkwaardige voorziening; de stapeling van de mest moet zodanig geschieden dat uitzakkend vocht niet van de mestplaat kan vloeien. Indien het uitzakkend vocht niet op een openbare riolering of anderszins uit het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt kan of mag worden afgevoerd, moet dit vocht worden afgevoerd naar een mestdichte opslagruimte.

2.5 Voor een opslag van organische meststoffen, niet zijnde dierlijke mest, die is opgericht vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit, is voorschrift 2.4 van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, tenzij bij de inwerkingtreding van dit besluit in een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer voor de inrichting de in voorschrift 2.4 bedoelde voorziening al werd verlangd.

3. De opslag van veevoeder

3.1 De voorschriften 3.2 tot en met 3.6 zijn van toepassing op een opslag van veevoeder-produkten anders dan in een torensilo.

3.2 Een kuilvoeropslag van gras of snijmaïs moet zijn gelegen op ten minste 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object. Voor een kuilvoeropslag die reeds aanwezig was vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit geldt dit met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

3.3 Voorschrift 3.2 is niet van toepassing op een kuilvoeropslag die is gelegen op ten minste 10 m van een woning van derden of een gevoelig object en die reeds aanwezig was voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit, indien verplaatsing van de kuilvoeropslag redelijkerwijs niet kan worden gevergd. In dat geval kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen met betrekking tot het afgedekt houden van de kuilvoeropslag, die onder de gegeven omstandigheden de grootst mogelijke bescherming bieden tegen de nadelige gevolgen die de kuilvoeropslag voor het milieu kan veroorzaken.

3.4 Indien een kuilvoeropslag van gras of snijmaïs of een opslag van voederprodukten met een droge stofgehalte lager dan 60%, niet zijnde knol- of wortelgewassen of fruit, op minder dan 50 m afstand is gelegen van een woning van derden of een gevoelig object, moet deze blijvend zijn afgedekt met een kunststoffolie, behoudens tijdens het uithalen van het produkt. Bij een kuilvoeropslag mag de afdekking aan de zijde waar zelfvoeding plaatsvindt, ontbreken. Eventuele beschadigingen aan het afdekfolie moeten zo spoedig mogelijk worden gerepareerd.

3.5 Onverminderd voorschrift 3.4 moeten bij kuilvoeropslagen van gras, die zijn gelegen op minder dan 50 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object, de volgende maatregelen in acht worden genomen:

1°. het uitgehaalde kuilvoer moet direct in de stal, dan wel in een afgesloten ruimte worden geplaatst, of op zodanige wijze worden afgedekt dat geen stankoverlast kan plaatsvinden;

2°. direct na het uithalen van het kuilvoer moet de kuil door middel van kunststoffolie, vastgelegd met zandslurven of een hieraan gelijkwaardige voorziening, toegedekt worden;

3°. eventuele restanten van het kuilvoer moeten direct van het terrein van de inrichting afgevoerd worden, dan wel op zodanige wijze worden opgeslagen dat geen stankoverlast kan plaatsvinden.

Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen, inhoudende het voldoen aan andere, aan de omstandigheden aangepaste maatregelen, die uit het oogpunt van het voorkomen en beperken van stankhinder gelijkwaardig zijn aan de onder 1° tot en met 3° bedoelde maatregelen.

3.6 Voor een kuilvoeropslag van gras als bedoeld in voorschrift 3.5 behoeven de maatregelen, genoemd onder 1° tot en met 3° van voorschrift 3.5, niet in acht te worden genomen indien:

1°. de kuilvoeropslag is gelegen op ten minste 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object;

2°. een analyserapport van de betreffende kuil overgelegd kan worden waaruit blijkt dat de opslag een droge stofgehalte hoger dan 30% en een boterzuurgehalte in de droge stof lager dan 2,5% bezit, dan wel een droge stofgehalte hoger dan 30% en een ammoniakfractie lager dan 25 bezit.

De monstername en analyses (droge stofgehalte en boterzuurgehalte of ammoniakfractie) moeten ten minste 4 weken na het inkuilen zijn verricht door de Stichting Bedrijfslaboratorium voor Grond- en Gewasonderzoek te Oosterbeek of de Stichting Bedrijfslaboratorium voor Gewasonderzoek te Leeuwarden.

4. De opslag van nitraathoudende kunstmeststoffen

4.1 Binnen een afstand van 10m van nitraathoudende kunstmeststoffen mogen zich geen K1- of K2-vloeistoffen bevinden en binnen 5 m geen K3-vloeistoffen.

5. Bestrijdingsmiddelen

5.1 Dompelbaden met bestrijdingsmiddelen

5.1.1 Dompelbaden waarin wordt gewerkt met bestrijdingsmiddelen moeten zijn opgesteld op een vloeistofdichte vloer, die zodanig is uitgevoerd dat bij morsen of lekkage van het bad geen bestrijdingsmiddelen in de bodem of in het oppervlaktewater kunnen raken.

5.1.2 Gedompelde produkten waar nog bestrijdingsmiddelen uit kunnen lekken, moeten boven het dompelbad of boven een vloer als omschreven in voorschrift 5.1.1 worden bewaard.

5.2 De opslag van bestrijdingsmiddelen

5.2.1 Het bewaren van bestrijdingsmiddelen moet voldoen aan de artikelen 8 tot en met 12 van het Bestrijdingsmiddelenbesluit. Op een opslagruimte voor bestrijdingsmiddelen zijn bovendien de voorschriften 5.2.2 tot en met 5.2.8 van toepassing, indien in de opslagruimte meer dan 400 kg bestrijdingsmiddelen aanwezig zijn of plegen te zijn.

5.2.2 In de opslagruimte moeten op de waterleiding aangesloten vaste slanghaspels zijn geïnstalleerd. Aantal en plaatsing van de slanghaspels moeten zodanig zijn dat de gehele vloeroppervlakte kan worden bestreken. Bij voorkeur moeten de slanghaspels in de nabijheid van toegangsdeuren worden geplaatst. De watervoorziening moet doeltreffend tegen vorst zijn beschermd.

5.2.3 De vloer van de opslagruimte moet naadloos zijn uitgevoerd. In de vloer mag geen schrobputje aanwezig zijn.

5.2.4 In de opslagruimte is roken en de aanwezigheid van open vuur of apparatuur met een oppervlaktetemperatuur van meer dan 300°C verboden. Op de buitenzijde van elke toegangsdeur van een opslagruimte moeten de volgende signalen en opschriften zijn aangebracht: een waarschuwingssignaal betreffende giftige stoffen met daaronder het duidelijk leesbare opschrift: «Bestrijdingsmiddelen»; een verbodssignaal betreffende vuur, open vlam en roken; en het duidelijk leesbare opschrift: «Verboden toegang voor onbevoegden». Genoemde signalen moeten zijn uitgevoerd volgens het Besluit veiligheids- en gezondheidssignalering.

5.2.5 Een opslagruimte en ruimten die daarmee in directe verbinding staan mogen slechts worden verwarmd door verwarmingstoestellen waarvan de verbrandingsruimte niet in open verbinding staat of kan worden gebracht met voornoemde ruimten of met een verwarmings-toestel als bedoeld in het publikatieblad P-163, uitgave 1985, van het Directoraat-Generaal van de Arbeid.

5.2.6 De vloer, de wanden en eventueel aanwezige drempels van een opslagruimte moeten een vloeistofdichte bak vormen, welke de gehele in de opslagruimte aanwezige voorraad vloeibare bestrijdingsmiddelen bij lekragen van de verpakking kan bevatten.

5.2.7 In de opslagruimte moeten, nabij de vloer boven de drempelhoogte en nabij het plafond, toe- en afvoeropeningen zijn aangebracht die hetzij rechtstreeks, hetzij door middel van kanalen, verbinding geven met de buitenlucht en die zodanig ten opzichte van elkaar zijn aangebracht, dat een goede dwarsventilatie is gewaarborgd. De uitlaatopening van een ventilatiekanaal mag zich niet in de nabijheid van ramen, deuren of andere ventilatieopeningen bevinden. Het luchtdoorlatend oppervlak van elk van de openingen of kanalen moet ten minste 1 dm² bedragen. Het gezamenlijk luchtdoorlatend oppervlak van bedoelde openingen of kanalen moet ten minste 1/250 van het vloeroppervlak van de opslagruimte bedragen.

5.2.8 Gemorste niet-vloeibare bestrijdingsmiddelen moeten direct droog worden opgenomen. Gemorste vloeibare bestrijdingsmiddelen moeten direct worden geïmmobiliseerd en in een speciaal daartoe bestemd vat worden gebracht.

Hiertoe moeten voldoende materialen, absorberende en neutraliserende middelen, voor onmiddellijk gebruik gereed, aanwezig zijn.

6. Onderhoudswerkplaats

6.1 Oliën, vetten of hiermee verontreinigd water mogen niet van de vloer van een onderhoudswerkplaats naar buiten worden geveegd of geschrobd.

6.2 In een onderhoudswerkplaats aangebrachte schrobputten moeten zijn aangesloten op de bedrijfsriolering.

6.3 Indien werkzaamheden worden verricht, waarbij brandbare

vloeistoffen worden gebezigd, mag niet worden gerookt en mag geen open vuur aanwezig zijn. Op de toegangen tot genoemde ruimten moet met duidelijk leesbare letters het opschrift «Roken en open vuur verboden» zijn aangebracht.

6.4 Onder het tot aftappen van vloeistoffen, anders dan water, gereedstaand vaatwerk moeten doelmatige lekbakken zijn geplaatst.

6.5 Gemorste of gelete vloeistof moet zo spoedig mogelijk worden opgeruimd.

6.6 Vaatwerk ten behoeve van de bewaring van afgewerkte olie moet zijn geplaatst in een vloeistofdichte bak. De vloeistofdichte bak moet tegen inregenen zijn beschermd.

7. Gebruik van gasflessen

7.1 Gasflessen waarvan de goedkeuring door de Dienst voor het Stoomwezen, een door de Dienst geaccepteerde deskundige of een ingevolge de EEG-kaderrichtlijn 76/767/EEG alsmede de daarop berustende bijzondere richtlijnen 84/525/EEG, 84/526/EEG en 84/527/EEG aangewezen instantie niet of blijkens de ingeponste datum niet tijdig heeft plaatsgevonden, mogen niet in de inrichting aanwezig zijn. De beproeving van gasflessen moet periodiek zijn herhaald overeenkomstig de termijnen, aangegeven in het VLG.

7.2 Gasflessen mogen slechts zijn gevuld met het gas waarvoor zij zijn beproefd en waarvan de naam op de fles is aangebracht. Het voorhanden hebben en het gebruik van gasflessen die zijn gevuld met autogas, is verboden, evenals het voorhanden hebben en het gebruik van vloeibaar gas in autogastanks anders dan voor de tractie van motorvoertuigen.

7.3 Gasflessen moeten steeds gemakkelijk bereikbaar zijn en mogen niet in de onmiddellijke nabijheid van andere brandgevaarlijke stoffen zijn opgesteld.

7.4 In de inrichting mogen niet meer gasflessen aanwezig zijn dan voor een goede bedrijfsvoering noodzakelijk is.

7.5 Niet aan een vaste plaats gebonden gasflessen moeten buiten werktijd op een vaste, in overeenstemming met de plaatselijke brandweer nader te bepalen plaats zijn ondergebracht. Aan een vaste plaats gebonden gasflessen moeten bij de plaatselijke brandweer bekend zijn.

8. Afvalstoffen

8.1 Afvalstoffen mogen niet binnen de inrichting worden verbrand, behoudens voor zover ingevolge een gemeentelijke verordening verbranden van uit de inrichting afkomstige afvalstoffen is toegestaan.

8.2 Afvalstoffen, niet zijnde snoeihout, bladeren en soortgelijke afvalstoffen, mogen niet in de bodem terecht kunnen komen of in de bodem worden gebracht. Het bewaren of bezigen van afvalstoffen op de bodem moet zodanig geschieden dat geen verontreiniging kan optreden.

8.3 Afvalstoffen, niet zijnde snoeihout, bladeren en soortgelijke afvalstoffen, moeten op gezette tijden uit de inrichting worden afgevoerd. Het afvoeren moet zodanig geschieden dat zich geen afval in of buiten de inrichting kan verspreiden.

8.4 Het bewaren van afvalstoffen moet op ordelijke en nette wijze geschieden. Van afvalstoffen afkomstige geur mag zich niet buiten de inrichting kunnen verspreiden.

8.5 Een riolering voor de afvoer van afvalwater moet vloeistofdicht zijn uitgevoerd.

8.6 Indien afvalwater via een vet- of olieafscheider wordt afgevoerd of een slibvanger passeert, moet deze vet- of olieafscheider dan wel slibvanger, zo dikwijls dit voor de goede werking daarvan noodzakelijk is, worden ontdaan van vet-, olie- of slibafzetting.

8.7 Het bewaren of composteren van afgedragen gewas en andere

plantaardige afvalstoffen dient plaats te vinden op ten minste 5 m van de erfafscheiding, op ten minste 5 m van de insteek van een sloot, op ten minste 100 m van de bebouwde kom en op ten minste 50 m van een woning van derden of een gevoelig object. Voor het bewaren of composteren, dat reeds plaatsvond voor de inwerkingtreding van dit besluit geldt het bovenstaande met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

8.8 Voorschrift 8.7 is niet van toepassing op het bewaren of composteren van afgedragen gewas of andere plantaardige afvalstoffen, dat reeds plaatsvond voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit en dat plaatsvindt op ten minste 25 m van een woning van derden of gevoelig object, indien verplaatsing van het bewaren of composteren redelijkerwijs niet kan worden gevergd. In dat geval kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen, omtrent de omvang van de hoeveelheid te bewaren of composteren materiaal, de duur van het bewaren of composteren of het afdekken van het materiaal, die onder de gegeven omstandigheden de grootst mogelijke bescherming bieden tegen de nadelige gevolgen, die het bewaren of composteren van afgedragen gewas of andere plantaardige afvalstoffen voor het milieu kan veroorzaken.

9. Bodembescherming

9.1 Het bewaren en composteren van afgedragen gewas en andere plantaardige afvalstoffen dient te geschieden op een vloeistofdichte ondergrond met opstaande randen of gelijkwaardige voorziening; de stapeling moet zodanig geschieden dat uitzakkend vocht niet van de vloeistofdichte ondergrond kan vloeien.

Indien dit vocht niet op de openbare riolering of anderszins uit de inrichting kan of mag worden afgevoerd moet het vocht worden afgevoerd naar een vloeistofdichte opslagruimte.

9.2 Het gestelde in voorschrift 9.1 is van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, indien het bewaren en composteren reeds plaatsvond voor deze datum, tenzij bij inwerkingtreding van dit besluit in een vergunning krachtens 8.1 van de Wet milieubeheer of een verordening als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Hinderwet voor de inrichting de in voorschrift 9.1 bedoelde voorziening al werd verlangd.

10. Geluidhinder

10.1 Het equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige vast opgestelde toestellen en installaties, mag ter plaatse van woningen van derden, andere geluidgevoelige bestemmingen en – voor zover binnen een afstand van 50 m van de inrichting geen woningen van derden of geluidgevoelige bestemmingen aanwezig zijn – op enig punt 50 m van de inrichting, niet meer bedragen dan het referentieniveau ter plaatse, met dien verstande dat:

- a. het equivalente geluidsniveau (LAeq) niet meer mag bedragen dan:
 - 50 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
 - 45 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
 - 40 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur;
- b. het equivalente geluidsniveau niet minder behoeft te bedragen dan:
 - 40 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
 - 35 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
 - 30 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur.

10.2 In afwijking van voorschrift 10.1 mag voor inrichtingen die reeds zijn opgericht vóór de datum waarop dit besluit op die inrichting van toepassing wordt, het equivalente geluidsniveau (LAeq) niet meer bedragen dan:

- 55 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;

50 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;

45 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur;

met dien verstande dat, indien ten behoeve van die inrichting een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer is verleend, het equivalente geluidsniveau niet hoger mag zijn dan de waarde die is vastgelegd in de voor die inrichting verleende vergunning of die met de in die vergunning verlangde akoestische voorzieningen en in acht te nemen gedragsregels wordt bereikt; dit geldt niet voor zover dat equivalente niveau hoger is dan de waarde, vermeld in de aanhef van dit voorschrift, of lager is dan de waarde, vastgelegd in voorschrift 10.1, onder b.

Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de toelaatbare equivalente geluidsniveaus betreffende de inrichting; dit niveau mag echter niet hoger zijn dan het equivalente geluidsniveau, vermeld in de aanhef van dit voorschrift, en niet lager dan het niveau, vastgelegd in voorschrift 10.1, onder b; deze nadere eisen moeten onder de gegeven omstandigheden de grootst mogelijke bescherming bieden tegen de nadelige gevolgen die de equivalente geluidsniveaus kunnen veroorzaken en moeten redelijkerwijs gevegd kunnen worden.

10.3 Onverminderd de voorschriften 10.1 en 10.2 mogen de piekwaarden (L_{max}), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige toestellen en installaties en de daarin verrichte werkzaamheden, niet meer bedragen dan:

70 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;

65 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;

60 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur.

10.4 Het voorschrift 10.3 is niet van toepassing op het laden en lossen ten behoeve van het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, voor zover dit plaatsvindt tussen 06.00 en 19.00 uur.

10.5 Controle op of berekening van de in de voorschriften 10.1, 10.2 en 10.3 vastgelegde geluidsniveaus, moet geschieden overeenkomstig de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai, IL-HR-13-01» van maart 1981, uitgegeven door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Ook de beoordeling van de meetresultaten moet overeenkomstig deze handleiding plaatsvinden.

10.6 Indien metingen ter plaatse van de in voorschrift 10.1 bedoelde woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen dan wel op de in dat voorschrift bedoelde afstand niet mogelijk zijn vanwege stoor-geluidsniveaus, kan het bevoegd gezag een nadere eis stellen, inhoudende de vaststelling van referentiepunten waar metingen wel mogelijk zijn en moeten worden verricht. Daarbij kan het bevoegd gezag geluidsniveaus vaststellen, die niet mogen worden overschreden en die zijn afgeleid van de in de voorschriften 10.1, 10.2 en 10.3 genoemde niveaus.

10.7 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de voorzieningen die binnen de inrichting moeten worden aangebracht en de gedragsregels die in acht moeten worden genomen ten einde aan de voorschriften 10.1 tot en met 10.4 te voldoen.

11. Centrale verwarmingsinstallaties voor ruimteverwarming of warmwatervoorziening

11.1 Toepassingsgebied

11.1.1 De voorschriften 11.2. tot en met 11.5. zijn van toepassing op centrale verwarmingsinstallaties met een gezamenlijke nominale belasting van meer dan 130 kW op bovenwaarde.

11.1.2 Oliegestookte installaties met een gezamenlijke nominale belasting van 130 kW of minder op bovenwaarde moeten voldoen aan de voorschriften 11.2.2 tot en met 1.2.6.

11.2.1 Met aardgas te stoken stooktoestellen moeten zijn uitgevoerd overeenkomstig de Model Aansluitvoorwaarden Gas 1994 van EnergieNed, uitgave 1994.

11.2.2 Met olie te stoken stooktoestellen moeten zodanig zijn ingericht en worden onderhouden, dat over het gehele regelbereik een nagenoeg rookloze verbranding wordt verkregen, waarbij het roetgehalte van de verbrandingsgassen, behoudens onmiddellijk na het starten of aansteken van een brander, het roetcijfer 3, bepaald volgens de filterpapiermethode van Bacharach, niet overschrijdt. De verbrandingsgassen mogen geen roetdeeltjes bevatten groter dan 0,5 mm.

11.2.3 De beveiliging van een met olie te stoken stooktoestel moet tenminste voldoen aan NEN 2494.

11.2.4 Bij vlamwegval tijdens bedrijf mag een verdampingsbrander van een handbediend, met olie te stoken stooktoestel niet eerder opnieuw worden aangestoken of de ontstekingsinrichting niet eerder opnieuw in werking worden gesteld, dan nadat de verdampingsbrander tot omgevingstemperatuur is afgekoeld, het eventueel in de vergassingsbrander aanwezige teveel aan olie zorgvuldig is verwijderd en het stooktoestel voldoende is geventileerd.

11.2.5 Olieleidingen, met uitzondering van flexibele verbindingsstukken, moeten zijn vervaardigd van metaal van een voldoende mechanische sterkte. De verbindingen moeten onder alle omstandigheden even sterk zijn als de rest van de leiding. De leidingen en appendages moeten blijvend oliedicht zijn.

11.2.6 Stooktoestellen moeten regelmatig en vakkundig worden onderhouden, afgesteld en zo vaak als nodig is, doch ten minste éénmaal per jaar, worden gereinigd zonder dat roet of ander vuil zich daarbij buiten de inrichting kan verspreiden.

11.3 (periodieke) Keuringen

11.3.1 Met aardgas te stoken stooktoestellen, die zijn opgericht na het tijdstip waarop dit besluit op de inrichting van toepassing wordt en die een nominale belasting hebben van ten hoogste 660 kW op bovenwaarde, moeten voor de ingebruikneming en vervolgens telkens na 4 jaar aan de hand van voorschrift 11.2.1 op goed en veilig functioneren worden gecontroleerd door het aardgasleverend bedrijf of een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige.

11.3.2 Met aardgas te stoken stooktoestellen, die zijn opgericht na het tijdstip waarop dit besluit op de inrichting van toepassing wordt en die een nominale belasting hebben van meer dan 660 kW op bovenwaarde, moeten voor de ingebruikneming en vervolgens telkens na 2 jaar aan de hand van voorschrift 11.2.1 op goed en veilig functioneren worden gecontroleerd door het aardgasleverend bedrijf of een deskundige in het bezit van het diploma VISA-Technicus.

11.3.3 Met olie te stoken stooktoestellen, die zijn opgericht na het tijdstip waarop dit besluit op de inrichting van toepassing wordt, moeten voor de ingebruikneming en vervolgens telkens na 2 jaar aan de hand van de voorschriften 11.2.2 tot en met 11.2.5 op de goede werking worden gecontroleerd en zonodig afgesteld door een door het gevoegd gezag geaccepteerde deskundige.

11.3.4 De in de voorschriften 11.3.1 tot en met 11.3.3 bedoelde controle op stooktoestellen die reeds waren opgericht voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit dient plaats te vinden binnen twee jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit en vervolgens telkens na vier jaar voor de datum van in voorschrift 11.3.1 bedoelde stooktoestellen en vervolgens telkens na twee jaar voor de in voorschrift 11.3.2, onderscheidenlijk 11.3.3, bedoelde stooktoestellen.

11.4 Opstelling stooktoestellen

11.4.1 Stooktoestellen moeten zijn opgesteld overeenkomstig NEN 3028.

11.4.2 Nabij de stookruimte moet op duidelijke wijze zijn aangegeven waar zich de afsluiter van de gasvoorziening bevindt. Bij de afsluiter moeten duidelijk het doel en de wijze van sluiten zijn aangegeven.

11.5. Een verbrandingsgasafvoersysteem moet zo vaak als nodig is, doch in elk geval éénmaal per jaar inwendig worden gereinigd, zonder dat roet en andere verbrandingsresten buiten de inrichting worden verspreid.

12. Noodstroomvoorzieningen

12.1 Noodstroomaggregaat

12.1.1. Een noodstroomaggregaat met uitlaatdempersysteem moet zodanig zijn opgesteld dat geen gevaar voor brand is te duchten. Een noodstroomaggregaat, al dan niet met bijbehorende brandstoftank, moet op doelmatige wijze tegen mechanische beschadiging en handelingen van onbevoegden zijn beschermd.

12.1.2 Bij gebruik van vloeibare brandstof moeten doelmatige voorzieningen zijn getroffen om te voorkomen dat vloeistof op of in de bodem kan geraken of zich kan verspreiden.

12.1.3 In een ruimte waarin een noodstroomaggregaat is opgesteld, moeten niet-afsluitbare openingen voor de toevoer van verbrandingslucht en ventilatielucht en voor de afvoer van ventilatielucht zijn aangebracht, welke hetzij rechtstreeks, hetzij door middel van kanalen, verbinding geven met de buitenlucht. Deze openingen moeten:

a. zodanig zijn aangebracht dat een goede dwarsventilatie is gewaarborgd;

b. zodanig zijn aangebracht dat onder alle omstandigheden een vrije luchtdoorlaat is gewaarborgd;

c. zodanige afmetingen hebben dat te allen tijde voldoende ventilatie is gewaarborgd om gassen of dampen die vrijkomen bij brandstoflekage, af te voeren.

12.1.4 Een noodstroomaggregaat waarvoor aardgas als brandstof wordt toegepast, moet voldoen aan de «Richtlijn voor het gebruik van aardgas in gasmotoren» van de Commissie Veiligheid Industriële Stookinstallaties aardgas (VISA), uitgave 1976.

12.1.5 Een noodstroomaggregaat moet zodanig zijn afgesteld en worden onderhouden dat de concentratie van koolmonoxide in de uitgeworpen gassen, gemeten bij een warme motor, niet meer bedraagt dan 1,5 volumeprocenten.

12.1.6 In een ruimte waarin een noodstroomaggregaat is opgesteld mag ten hoogste 200 liter gasolie of ten hoogste 20 liter benzine aanwezig zijn.

12.1.7 Nabij een noodstroomaggregaat moet een draagbare poederblusser aanwezig zijn met een inhoud van tenminste 6 kilo, of een ander geschikt blusmiddel met een zelfde bluscapaciteit.

12.2 Stationaire opstelling van noodstroomaccumulatoren

12.2.1 Accumulatoren ten behoeve van noodstroomvoorziening, alsmede de ruimte waarin deze zijn opgesteld, moeten voldoen aan NEN 1010. De ruimte waarin een accumulator is opgesteld moet voldoen aan NEN 1010, voorzover daarin niet reeds in de bij of krachtens het Bouwbesluit gestelde voorschriften is voorzien.

12.2.2 In afwijking van voorschrift 12.2.1 moeten ruimten waarin accumulatoren ten behoeve van noodstroomvoorziening zijn geplaatst met een gezamenlijke energie kleiner dan 10.000 VAh en welke vóór 1 juli

1984 zijn opgesteld, zodanig zijn uitgevoerd en geventileerd dat zich geen ontplofbaar mengsel van waterstof en lucht kan vormen.

12.2.3 De vloer van een ruimte waarin open accumulatoren zijn opgesteld, moet vloeistofdicht zijn en bestand zijn tegen het te bezigen electrolyt, of op een gelijkwaardige wijze daartegen zijn beschermd.

12.2.4 In een ruimte waarin accumulatoren ten behoeve van noodstroomvoorziening zijn opgesteld, mag niet worden gerookt. In deze ruimte mag bovendien geen open vuur aanwezig zijn. Op of nabij de toegang tot die ruimte moet met betrekking tot dit verbod een veiligheids-teken overeenkomstig het Besluit Veiligheids- en gezondheidssignalering zijn aangebracht.

13. Gebruik van vorkheftrucks

13.1 Een verbrandingsmotor van een vorkheftruck moet zodanig zijn afgesteld dat de uitlaatgassen nagenoeg roet- en rookloos zijn. De verbrandingsmotor moet zijn voorzien van een doelmatige geluiddemper in de uitlaat.

13.2 De ruimte waarin accumulatoren-batterijen van elektrische vorkheftrucks worden geladen, moet op de buitenlucht zijn geventileerd.

13.3 Tijdens het laden van een accumulatoren-batterij mag binnen 2 m van de opstelplaats van de accumulatoren-batterij niet worden gerookt en mag geen open vuur aanwezig zijn. Dit moet met het pictogram «Vuur, open vlam en roken verboden» zijn aangegeven. Dit gevarensymbool moet zijn uitgevoerd overeenkomstig het Besluit Veiligheids- en gezondheidssignalering.

13.4 Een oplaadinstallatie moet zodanig ten opzichte van de accumulatoren-batterij zijn geplaatst dat zich in de oplaadinstallatie geen waterstofgas kan verzamelen. Tevens moet de oplaadinstallatie zijn geaard.

13.5 Een oplaadinstallatie en een accumulatoren-batterij moeten overzichtelijk zijn opgesteld en te allen tijde goed bereikbaar zijn.

13.6 Het bijvullen van een brandstofreservoir van een heftruck met benzine mag uitsluitend in de buitenlucht plaatsvinden.

13.7 Het verwisselen van het brandstofreservoir van een vorkheftruck met een LPG-gestookte verbrandingsmotor mag alleen in de buitenlucht geschieden. Het is verboden een LPG-reservoir in de inrichting te vullen.

13.8 Indien het LPG-brandstofreservoir verwisselbaar is, moet deze deugdelijk aan de heftruck zijn bevestigd; er moeten voldoende (ten minste 2) passende klemmen of beugels permanent aan de heftruck zijn bevestigd.

13.9 De klemmen en beugels waarmee het LPG-brandstofreservoir is bevestigd moeten evenals de delen van de heftruck, die als ondersteuning dienen van het LPG-brandstofreservoir zodanig met vilt, leer of kunststof zijn bekleed, dat het LPG-brandstofreservoir de heftruck niet metallisch raakt; de juiste stand van het LPG-brandstofreservoir moet op het LPG-brandstofreservoir door middel van een onuitwisbaar merkteken zijn aangegeven.

13.10 Het LPG-brandstofreservoir en de daarop bevestigde appendages en leidingen moeten zodanig zijn aangebracht, dat deze zo goed mogelijk tegen aanrijding zijn beschermd en niet door het laden of het verschuiven van de lading kunnen worden beschadigd.

13.11 De appendages op het LPG-brandstofreservoir moeten onder alle omstandigheden gemakkelijk bereikbaar zijn, eventueel na het openen van het deksel van een appendagekast of na het wegnemen van een beschermkap.

13.12 Het LPG-brandstofreservoir moet zijn goedgekeurd door de Dienst voor het Stoomwezen of door een namens die dienst erkende deskundige;

ten bewijs daarvan moet het LPG-brandstofreservoir zijn voorzien van

een stempelplaat, waarin de volgende gegevens duidelijk leesbaar zijn ingeslagen:

- a. het nummer van het LPG-brandstofreservoir;
- b. de waterinhoud in liters;
- c. de werk- en persdruk;
- d. de vullingsgraad en de keuringsdatum met het bijbehorende stempel.

13.13 Een LPG-brandstofreservoir waarvan de goedkeuring door de Dienst voor het Stoomwezen of een door die dienst erkende deskundige niet of blijkens de ingeponste datum meer dan 10 jaar geleden heeft plaatsgevonden, mag niet in de inrichting aanwezig zijn.

13.14 Het LPG-brandstofreservoir mag voor ten hoogste 80% met vloeistof zijn gevuld.

13.15 Een beschadigd en/of lek LPG-brandstofreservoir moet onmiddellijk in de buitenlucht worden gebracht en worden gemerkt met het woord «DEFECT», onderscheidenlijk «LEK»; de nodige maatregelen moeten worden getroffen om brand- en ontplofingsgevaar te voorkomen; van een en ander moet de plaatselijke brandweer terstond in kennis worden gesteld; het personeel moet hieromtrent zijn geïnstrueerd; een beschadigd en/of lek LPG-brandstofreservoir moet ten spoedigste aan de leverancier worden teruggezonden.

13.16 De appendages zoals de vulklep, het maximum-niveau-kraantje, de inhoudsmeter, de veiligheidsklep en de vloeistofafnamekraan moeten gekeurd zijn door de Dienst van het Stoomwezen, waarbij de verdamper/drukregelaar, onderscheidenlijk de drukregelaar van de volgende aanduidingen zijn voorzien:

- a. het keur- of inschrijvingsmerk van de Dienst voor het Stoomwezen;
- b. de hoogst toegestane druk in kPa;
- c. de naam van de fabrikant of fabrieksmerk.

13.17 De verdamper/drukregelaar, onderscheidenlijk drukregelaar moet deugdelijk op een veilige plaats en zoveel mogelijk trillingsvrij zijn bevestigd.

14. Bewaren van LPG-wisselreservoirs voor de aandrijving van transportmiddelen

14.1 LPG-wisselreservoirs waarvan de goedkeuring door de Dienst voor het Stoomwezen, een door de Dienst erkende deskundige of een ingevolge de EEG-kaderrichtlijn 76-167-EEG aangewezen instantie niet of blijkens de ingeponste datum niet tijdig heeft plaatsgevonden, mogen niet in de inrichting aanwezig zijn. De beproeving moet periodiek zijn herhaald overeenkomstig de termijnen aangegeven in het VLG.

14.2 Indien op het open terrein van de inrichting, dan wel per verdieping of deel van een gebouw, dat is gescheiden van de rest van het gebouw door wanden, vloeren of plafonds met een weerstand tegen branddoorslag en brandoverslag van ten minste 60 minuten, meer dan 2 LPG-wisselreservoirs aanwezig zijn, moeten de LPG-wisselreservoirs worden bewaard of zijn opgesteld in een kast, een kluis, een opslaggebouw of een open opslag- of opstelplaats, overeenkomstige bepalingen van de concept-publicatie CP 16-3 (laboratoria, samengeperste, opgeloste of tot vloeistof verdichte gassen), uitgave 1989, van het Directoraat-Generaal van de Arbeid. Hiervan zijn uitgezonderd LPG-wisselreservoirs die als brandstofreservoirs op een voorheftruck of motorvoertuig zijn gemonteerd.

14.3 De uitvoering van de in voorschrift 14.2 bedoelde opslag- of opstelplaatsen, alsmede het bewaren van de in deze opslag- of opstelplaatsen aanwezige LPG-wisselreservoirs, moeten geschieden overeenkomstig de bepalingen van de concept-publicatie CP 16-3 (laboratoria, samengeperste, opgeloste of tot vloeistof verdichte gassen), uitgave 1989, van het Directoraat-Generaal van de Arbeid.

15. Op aardgas gestookte toestellen en regelapparatuur

15.1 Een op aardgas gestookt toestel en de bij dat toestel behorende appendages moeten voldoen aan de Model-aansluitvoorwaarden Gas 1994 van EnergieNed, uitgave 1994.

16. Bewaren van K1-, K2- en K3-vloeistoffen en chemicaliën in emballage

16.1 De verpakking van K1-, K2- en K3-vloeistoffen en van andere chemicaliën moet dicht zijn, geschikt voor de desbetreffende stof en voldoende sterk. Bewaring van voornoemde stoffen is niet toegestaan in trappehuizen van gebouwen en op plaatsen die kunnen dienen als vluchtweg in geval van brand of anderszins.

16.2 In de inrichting mogen niet meer K1-, K2- en K3-vloeistoffen en andere chemicaliën in emballage aanwezig zijn dan voor een goede bedrijfsvoering noodzakelijk is.

16.3 Voor de bewaring van gevaarlijke stoffen in emballage van meer dan 25 kg of 25 liter is de richtlijn CPR 15-1 van de Commissie Preventie van Rampen door gevaarlijke stoffen (CPR), getiteld «Opslag gevaarlijke stoffen in emballage» van toepassing.

17. Gedragsvoorschriften

17.1 Het gebruik als brandstof van afgewerkte olie in de zin van het Besluit aanwijzing gevaarlijke afvalstoffen en van andere afvaloliën is niet toegestaan.

17.2 De inrichting moet schoon worden gehouden en moet in goede staat van onderhoud verkeren.

17.3 Het aantrekken van insecten, knaagdieren en ander ongedierte moet zo veel mogelijk worden voorkomen. Zo vaak de omstandigheden daartoe aanleiding geven, moet doelmatige bestrijding van insecten, knaagdieren en ander ongedierte plaatsvinden.

17.4 Tijdens het pneumatisch vullen van voedersilo's moeten maatregelen zijn getroffen om verspreiding van stof buiten de inrichting te voorkomen.

17.5 Degene die de inrichting drijft, is overigens gehouden de nadelige gevolgen voor het milieu, die de inrichting kan veroorzaken, te voorkomen, dan wel, voor zover zij niet kunnen worden voorkomen, zoveel mogelijk te beperken.

18. Brandbestrijding

18.1 Teneinde een begin van brand effectief te kunnen bestrijden, moeten brandblusmiddelen of brandbestrijdingsinstallaties aanwezig zijn.

Het bevoegd gezag kan ten aanzien van de aard, de capaciteit, het aantal en de plaats van brandblusmiddelen of brandbestrijdingsinstallaties nadere eisen stellen.

18.2 Brandblusmiddelen moeten steeds voor onmiddellijk gebruik beschikbaar zijn en onbelemmerd kunnen worden bereikt.

Draagbare blustoestellen, slanghaspels en andere brandblusmiddelen of brandbestrijdingsinstallaties moeten jaarlijks door een deskundige worden gecontroleerd op hun deugdelijkheid. Het onderhoud van draagbare blustoestellen moet overeenkomstig NEN 2559 geschieden.

18.3 Draagbare blustoestellen moeten zijn voorzien van een rijkskeurmerk met rangnummer.

19. Meet- en registratieverplichtingen

19.1 Indien in deze bijlage is voorgeschreven dat degene die de inrichting drijft, verplicht is metingen, keuringen en controles aan installaties of installatie-onderdelen te verrichten of te doen verrichten, moeten de resultaten daarvan ten minste tot aan het beschikbaar zijn van de resultaten van de eerstvolgende meting, keuring of controle in de inrichting worden bewaard en ter inzage worden gehouden voor het bevoegd gezag, tenzij in deze bijlage anders is bepaald.

20. Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie, dieselolie en petroleum in bovengrondse tanks met een inhoud van meer dan 200 liter.

20.1 Voor het in bovengrondse tanks opslaan van gasolie, lichte stookolie en dieselolie is de richtlijn CPR 9-6 van de Commissie Preventie van Rampen door gevaarlijke stoffen (CPR), getiteld «Vloeibare aardolie-producten; buitenopslag van K₃-producten in bovengrondsetanks (0,2 tot 150 m³)», dan wel de door de Minister aangewezen richtlijn van de CPR, die op dit onderwerp betrekking heeft, van toepassing.

20.2 Voor het in bovengrondse tanks opslaan van petroleum is de in voorschrift 20.1 genoemde richtlijn van overeenkomstige toepassing.

20.3 De ontluichtingsleiding van een bovengrondse tank voor het opslaan van petroleum moet zijn voorzien van een vlamkerend rooster.

20.4 De artikelen 5.1.2, 5.1.5, 5.2.6, 5.2.10 en 5.3.1 van de in voorschrift 20.1 genoemde CPR-richtlijn gelden niet voor een bovengrondse tank, die reeds was opgericht voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

20.5 Het opslaan in een bovengrondse tank die in een gebouw is geplaatst, mag niet meer bedragen dan 5000 liter en is slechts toegestaan voor K₃-vloeistoffen. De ontluichtingsleiding van de tank dient in de buitenlucht uit te monden.

Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen betreffende de plaatsing van de tank.

21. Afleverpompen voor motorbrandstoffen

21.1 Een elektrische pomp ten behoeve van motorbrandstoffen moet in de buitenlucht zijn opgesteld.

21.2 Een pomp moet zodanig zijn geplaatst en de afleverslang moet zodanig zijn bemeten dat de aflevering aan een voertuig nimmer kan plaatsvinden binnen 1 m afstand van een ondergrondse tank.

21.3 Een pomp moet zodanig zijn ingericht dat hetzij slechts gedurende een daartoe strekkende opzettelijke bediening van de vulafsluiter vloeistof uit de pomp kan stromen, hetzij de aflevering van vloeistof automatisch stopt als het reservoir, waaraan wordt afgeleverd vrijwel is gevuld. In het laatste geval moeten aan de vulafsluiter voorzieningen zijn getroffen, waardoor deze sluit bij een lichte schok, bijvoorbeeld ten gevolge van vallen.

21.4 Indien geen toezicht wordt gehouden, moet een pomp zijn afgesloten zodat onbevoegden deze niet in werking kunnen stellen.

21.5 Bij het plotseling sluiten van de vulafsluiter moet een eventueel optredende drukstoot kunnen worden opgevangen.

21.6 De elektrische installatie in en aan de pomp moet voldoen aan de voorschriften voor elektrische installaties in ruimten met gasontploffingsgevaar van NEN 3410. Deze voorschriften zijn niet van toepassing voor het bovenste deel van de pompkast waarin het telwerk is aangebracht, mits zich in dit deel geen leidingen of onderdelen met vloeistof bevinden die bij lekkage gevaar kunnen opleveren.

Voor de elektrische installatie in het in het voorgaande bedoelde bovenste deel van de pompkast geldt dat het elektrisch materiaal bij

normaal bedrijf geen vonkende delen mag bezitten, noch delen met een temperatuur die gevaar voor ontploffing opleveren.

21.7 Ieder aflevertuustel moet zijn voorzien van een schakelaar waarmee de elektrische installatie in en aan de omkasting van de afleverinstallatie kan worden uitgeschakeld. Bij de schakelaar moeten de schakelstanden duidelijk zijn aangegeven. De schakelaar mag tevens dienen als werkschakelaar.

21.8 Behalve de in voorschrift 21.7 genoemde schakelaar moet voor het in- en uitschakelen van de elektromotor van een pomp bovendien in of aan de pompkast een schakelaar zijn aangebracht.

21.9 Aan de pompkast van een elektrische pomp mogen geen wandcontactdozen zijn aangebracht, terwijl aan de vulafsluiter of aan de afleverslang geen elektrische schakelaar aanwezig mag zijn.

21.10 De pompkast van een elektrische pomp moet voldoende zijn geventileerd en de uitsparing in de pompkast, waarin de vulafsluiter van de afleverslang in ruststand wordt geborgen, moet gasdicht van het inwendige van de pompkast zijn afgesloten.

21.11 Het afleveren van vloeistof is verboden, indien daarbij wordt gerookt of enigerlei vuur of open kunstlicht aanwezig is, of de motor van het voertuig, waaraan de vloeistof wordt afgeleverd, in werking is.

21.12 Op of bij een pomp moet met duidelijk leesbare letters het opschrift zijn aangebracht: «VOERTUIGMOTOR AFZETTEN, ROKEN EN VUUR VERBODEN».

21.13 Nabij een pomp moet een draagbare poederblusser aanwezig zijn met een inhoud van ten minste 6 kg of een ander geschikt blusmiddel met eenzelfde bluscapaciteit.

21.14 De afleverinstallatie, de pomp en de leidingen dienen goed te worden onderhouden. Het afleveren van motorbrandstoffen en het ophangen van de afleverslang dient zodanig te geschieden, dat geen verontreiniging van de bodem plaatsvindt.

22. Opslag van afgewerkte olie

Het vaatwerk voor de bewaring van afgewerkte olie dient te zijn geplaatst in een vloeistofdichte lekbak, die een capaciteit heeft van ten minste de inhoud van het grootste vat, vermeerderd met 10% van de gezamenlijke inhoud van de overige vaten; er moeten voorzieningen zijn getroffen om te voorkomen dat regenwater in de lekbak kan geraken.

Bij een melding als bedoeld in de artikelen 3, eerste en tweede lid, en 4, tweede lid, moeten de volgende gegevens worden verstrekt:

- a. naam en adres van degene die het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt drijft,
- b. een opgave van het adres waar het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt is of zal worden gevestigd,
- c. het voorgenomen tijdstip waarop het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt of de uitbreiding of wijziging daarvan in werking zal worden gebracht, dan wel de werking daarvan wordt verwezenlijkt,
- d. de gegevens waaruit kan worden afgeleid of omstandigheden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder a, tweede, derde, vijfde of zesde lid zich voordoen en gegevens waaruit de noodzaak tot het stellen van nadere eisen kan blijken en
- e. een plattegrond van het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt.

Particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisaties

Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland te 'S-GRAVELAND	Provinciale Vereniging voor Natuurbescherming «It Fryske Gea» te BEETSTERZWAAG
Stichting Het Groninger Landschap te GRONINGEN	Stichting Het Drentse Landschap te ASSEN
Stichting Het Overijssels Landschap te DALFSEN	Stichting Het Geldersch Landschap te ARNHEM
Stichting Het Utrechts Landschap te DE BILT	Stichting Het Noordhollands Landschap te OOSTERZAAN
Stichting Het Zuidhollands Landschap te ROTTERDAM	Stichting Het Zeeuwse Landschap te HEINKENSZAND
Stichting Het Noordbrabants Landschap te HELVOIRT	Stichting Het Limburgs Landschap te VENLO
Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels te ZEIST	G.A. van der Lugt-Stichting te NEEDE
Stichting Edwina van Heek te ENSCHEDE	Stichting Marke Vragenderveen te VRAGENDER
Stichting Het Flevolandschap te LELYSTAD	

Voor de bepaling van het in het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt aanwezige aantal mestvarkeneenheden (m.v.e.), als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder I, worden onderstaande omrekeningsfactoren gebruikt.

		aantal dieren per m.v.e.
1.	Mestvarkens	1
2.	Fokvarkens	
2.1	Fokzeug en opfokzeug op vermeerderingsbedrijven (inclusief biggen en beren). In de situatie dat per 10 fokzeugenplaatsen (dit zijn plaatsen voor guste fokzeugen, drachtige fokzeugen en fokzeugen met biggen) niet meer dan 33 biggenplaatsen voor gespeende biggen aanwezig zijn, worden de biggen niet apart gerekend. Voor dit geval geldt een omrekeningsfactor van 1,5 per fokzeug (dat wil zeggen dat 1,5 fokzeug overeenkomt met 1 mestvarkeneenheid). Als er meer dan 33 biggenplaatsen voor gespeende biggen per 10 fokzeugenplaatsen aanwezig zijn, geldt voor de biggenplaatsen boven de 33 een omrekeningsfactor van 1. Uiteraard blijft de omrekeningsfactor van 1,5 per fokzeug ook in deze situatie gelden.	1.5
2.2	Opfokzeug op specifieke opfokbedrijven (gespecialiseerd bedrijf waar uitsluitend biggen zwaarder dan ± 22 kg worden opgefokt tot fokzeug; huisvesting en bezetting/m ² ongeveer gelijk aan mestvarkens).	1
3.	Vleeskalf (witvleesproductie)	1
4.	Vleesstier	2
5.	Pluimvee	
5.1	Ouderdieren (legmoederdieren, slachtkuikenmoederdieren en hanen)	
5.1.1	Strooiselvloer (droge mest)	45
5.1.2	Roostervloer (dunne mest)	15
5.2	Legkippen	
5.2.1	Roostervloer (dunne mest)	15
5.2.2	Batterij	
	open mestopslag onder de batterij	15
	– regelmatig mestafvoer naar een afgesloten put	30
	– dagelijks mestafvoer naar een afgesloten put	60
5.2.3	Batterij met geforceerde mestdroging	
	– systemen met mestdroging d.m.v. ventilatoren, plafondwaaiers of een vergelijkbaar systeem (b.v. dieppitstal of highrisestal, kanalenstal, mestband-batterij met mestdroging)	60
5.2.4	Legkippen op de vloer gehuistvest met droge mest.	
	– strooiselvloer (droge mest)	45
	maximaal 7 dieren per m ² (zgn. scharrelkippen)	
5.3	Opfokkippen	
	Voor de verschillende systemen zie 5.2, legkippen	
	Voor opfokkippen kan de omrekeningsfactor voor legkippen bij de verschillende systemen met 1,2 worden vermenigvuldigd	
	– strooiselvloer (droge mest)	75
5.4	Mestkuikens en parelhoenders	
	Volledig strooisel	100
5.5	Kalkoenen	
	Volledig strooisel	60
	Voor het bepalen van het aantal wordt uitgegaan van het aantal bij opzet	
6.	Schapen	
	Op droge mest	2

Algemeen

Deze algemene maatregel van bestuur (amvb) bevat algemene voorschriften ter voorkoming of beperking van de nadelige gevolgen voor het milieu, die veroorzaakt kunnen worden door inrichtingen, vallend onder de Wet milieubeheer en die behoren tot de categorie waarop dit besluit betrekking heeft, te weten bepaalde akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt. De grondslag voor de in dit besluit gegeven regeling is te vinden in artikel 8.40 van de Wet milieubeheer.

Aangenomen wordt dat de in deze amvb gegeven voorschriften toereikend zijn voor zover het gaat om bedrijven, die de aangegeven omvang niet te boven gaan, die op voldoende afstand van te beschermen objecten zijn gelegen en een bepaalde waarde voor de depositie van potentieel zuur, veroorzaakt door de emissie van ammoniak, niet overschrijden. Andere bedrijven worden uitgezonderd van de werkingssfeer van dit besluit in artikel 1 daarvan. Ten aanzien van eerstgenoemde bedrijven kan worden volstaan met algemene regels, gesteld bij algemene maatregel van bestuur krachtens artikel 8.40 van de Wet milieubeheer. Ingevolge artikel 8.1, tweede lid, van de Wet milieubeheer geldt voor deze bedrijven geen vergunningplicht. In dit geval kan men ingevolge artikel 8.41, eerste lid, van de Wet milieubeheer, volstaan met een melding indien een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt wordt opgericht of wanneer een dergelijk bedrijf wordt veranderd dan wel de werking daarvan wordt veranderd. Ten aanzien van de bedrijven, die uitgezonderd zijn van de amvb, is echter een afzonderlijke beoordeling in het kader van vergunningverlening noodzakelijk. Hierop zal worden ingegaan in de toelichting bij artikel 1, eerste en tweede lid. Ingevolge artikel 8.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer is voor deze bedrijven een vergunning verplicht. Bij de beslissing inzake het al dan niet verlenen van een vergunning is van belang na te gaan of van een hervestiging van het desbetreffende bedrijf sprake is. In een aantal gevallen worden akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt verplaatst als gevolg van activiteiten die ten algemene nutte plaatsvinden. Te denken valt aan verplaatsingen (met inbegrip van opschuivingen) in het kader van landinrichtingsprojecten, uitgifte van gronden, als gevolg van beëindiging door overdracht aan een publiekrechtelijk lichaam (onder meer om te voorzien in bepaalde saneringssituaties) in het kader van het zogenaamde bufferzonebeleid of ter verwezenlijking van doeleinden van natuur en landschap.

Voor een inrichting die binnen de werkingssfeer van dit besluit valt, vervalt een eerder verleende vergunning, met inbegrip van de daaraan verbonden voorschriften. Met ingang van het tijdstip waarop de inrichting dient te voldoen aan dit besluit, waartoe ook de in bijlage I opgenomen voorschriften behoren, geldt hiervoor ingevolge artikel 8.1, tweede lid, van de Wet milieubeheer immers geen vergunningplicht meer. De voorschriften sluiten aan bij de praktijk van de vergunningverlening zoals die op dit moment gangbaar is. Daarbij is gekeken zowel naar de ervaring die de gemeenten op dit punt hebben als naar de kennis van bedrijven en adviesbureaus, die te maken hebben met de vergunningverlening in het kader van de Hinderwet.

Beleidsontwikkelingen, onder meer gebaseerd op nieuwe milieuhygiënische inzichten en inzichten ten aanzien van natuur- en landschapsbescherming, kunnen tot aanpassing van dit besluit leiden.

In dit verband is van belang te wijzen op het beleid met betrekking tot de reductie van de ammoniak-emissie veroorzaakt door (het houden van) vee, zoals dit is vastgelegd in de regeringsbeslissing Plan van aanpak beperking ammoniak-emissie van de Landbouw (Kamerstukken II 1990/91, 18 225, nr. 42/43). In dit plan is aangegeven dat wordt overwogen na 1994

door middel van een wettelijke regeling een maximum vast te stellen voor de ammoniak-emissie per dierplaats (huisvestingsamvb's). Dit zal ook gelden voor de akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt, waar vee wordt gehouden.

Over de definitieve wijze van regelgeving en de materiële inhoud ervan moet nog onderzoek plaatsvinden. Met het bouwen van een «Groen-label» stal kan op vrijwillige basis, met de daarbij behorende voordelen, vooruit worden gelopen op deze regelgeving.

Mestopslagen die tot stand zijn gekomen na 1 juni 1987 kennen op grond van het Besluit mestbassins milieubeheer een afdekkingsplicht per 1 januari 1992. In het hierboven genoemde plan van aanpak is aangegeven dat bassins voor dunne rundveemest, gebouwd voor 1 juni 1987, per 1 januari 2000 moeten zijn afgedekt. Voor bassins voor andere mestsoorten van voor 1 juni 1987 geldt 1 januari 1995 als voorgenomen datum voor afdekkplicht. Dit laatste moet nog in het Besluit mestbassins milieubeheer worden vastgelegd. De voorgenomen datum van 1 januari 1995 zal daarbij echter niet meer kunnen worden gehaald.

Verder wordt in het Plan van aanpak gesproken over het «Objectgericht Ammoniakbeleid». Het kan vóórkomen dat bij de selectie van objecten die in aanmerking komen voor dit beleid ook veehoudende akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt betrokken zijn, die nu onder deze amvb komen te vallen. Extra maatregelen voor deze bedrijven of zelfs verplaatsing ervan liggen dan in de mogelijkheden. Met betrekking tot het Plan van aanpak dient ten slotte te worden opgemerkt dat, indien er gekomen kan en moet worden tot regionaal ammoniakbeleid, in die zin dat additionele technische maatregelen door de desbetreffende veehoudende bedrijven getroffen dienen te worden, dit ook kan gelden voor de in zo'n regio gelegen veehoudende akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt, al of niet vallend onder deze amvb. Overigens kunnen ook ontwikkelingen op landbouwkundig gebied tot aanpassing van dit besluit leiden.

Het kan voor bestaande akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt bezwaarlijk zijn ineens onder een ander voorschriftenregime te vallen. Dit besluit kent daarom in artikel 4 een overgangsregeling van een jaar voor akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt, die al opgericht waren op het moment dat deze amvb op hen van toepassing werd. Nieuw op te richten akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt dienen direct te voldoen aan het bij of krachtens dit besluit bepaalde.

Bij de amvb akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt kan onder andere vooral worden gedacht aan de volgende bedrijfstakken:

- akkerbouwbedrijven
- fruitteeltbedrijven
- vollegrondsgroentenbedrijven
- bloembollenteeltbedrijven
- boomteeltbedrijven
- vaste plantenteelt
- snijbloemententeelt in open grond.

Naar schatting zullen in totaal ongeveer 25000 akkerbouw- en tuinbouwbedrijven met open grondsteelt onder de werking van deze amvb vallen. De bij deze amvb behorende voorschriften zijn vervat in bijlage I, waarin tevens een verklaring wordt gegeven van enkele veel gebruikte begrippen.

Het in de Staatscourant gepubliceerde ontwerp van dit besluit (Stcrt. 1988, 165) was nog gebaseerd op artikel 2a van de Hinderwet. Met ingang van 1 maart 1993 is de Hinderwet ingetrokken. De wettelijke basis van het besluit is thans artikel 8.40 van de Wet milieubeheer. De citeertitel van het besluit is in verband hiermee niet meer Besluit akkerbouwbedrijven

Hinderwet maar Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer. Voorts was in verband met de nieuwe wettelijke basis ten opzichte van het in de Staatscourant gepubliceerde ontwerp een aantal andere aanpassingen, merendeels van wetgevingstechnische aard, noodzakelijk. Deze aanpassingen komen overeen met die welke voor de bestaande amvb's op grond van artikel 2a van de Hinderwet zijn opgenomen in het besluit van 14 januari 1993, Stb. 42, houdende aanpassing van enige algemene maatregelen van bestuur in verband met de Wet milieubeheer. Deze wijzigingen behoeven hier geen verdere bespreking. In verband met de verandering van wettelijke basis dient evenwel op één punt uitvoeriger te worden ingegaan. In artikel 8.40 van de Wet milieubeheer wordt bepaald dat de gevolgen voor het milieu die in casu akkerbouwbedrijven kunnen veroorzaken in de algemene maatregel van bestuur betrokken moeten worden.

Allereerst betreft dit de bestaande toestand van het milieu, voorzover de betrokken inrichtingen daarvoor gevolgen kunnen veroorzaken. Aard en omvang van de categorie van inrichtingen waarop dit besluit betrekking heeft zijn niet zodanig dat hiervan een bijzondere invloed op (onderdelen van) het milieu uitgaat, uitgezonderd het gebruik van bestrijdingsmiddelen, mede door de verspreide ligging van de onderhavige bedrijven. Dit in tegenstelling tot glastuinbouwbedrijven en veehoudende bedrijven, die voor een groot deel in concentratiegebieden voorkomen. Daarnaast heeft de amvb vooral betrekking op reeds bestaande bedrijven, die dus geen nieuwe invloed op het milieu veroorzaken. Voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen is het beleid vastgelegd in het Meerjarenplan Gewasbescherming (MJP-G, Kamerstukken II 1990/91, 21 677, nrs 3-4). Daarbij komt dat het gebruik van deze middelen plaats vindt op dat deel van het bedrijf, dat niet als inrichting in de zin van de Wet milieubeheer wordt aangemerkt.

Er is in de bedrijfstak geen sprake van zodanige ontwikkelingen als bedoeld in onderdeel c van het tweede lid van artikel 8.40. Met de voorschriften, die aan het besluit zijn verbonden, zijn de nadelige gevolgen voor het milieu, die de aangewezen bedrijven kunnen veroorzaken, voorkomen, dan wel zoveel als mogelijk beperkt.

Er zijn geen milieukwaliteitseisen waarmee rekening dient te worden gehouden. De redelijkerwijs te verwachten financiële en economische gevolgen van de maatregel, bedoeld in onderdeel f, zijn geen andere dan die thans reeds uit, voor soortgelijke bedrijven, verleende vergunningen voortvloeien.

Ingevolge artikel 1.1, tweede lid, onder a, Wet milieubeheer, worden onder gevolgen voor het milieu mede verstaan gevolgen die verband houden met de doelmatige verwijdering van afvalstoffen, gevolgen die verband houden met het verbruik van energie en grondstoffen, alsmede gevolgen die verband houden met het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting. Met betrekking tot de regeling van deze onderwerpen in het Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer zij het volgende opgemerkt.

De doelmatige verwijdering van afvalstoffen wint landelijk gezien steeds meer aandacht maar is thans nog niet uitgemond in een afgerond beleid. Dit zal het geval zijn in 1994. Momenteel is breedgericht onderzoek gaande op het gebied van het gebruik van energie en grondstoffen. Tot concrete resultaten die in regelgeving vertaald kunnen worden heeft dit onderzoek nog niet geleid. Het vervoer van personen of goederen is voor deze bedrijfstak van minder belang nu met deze sector samenhangende verkeersbewegingen van beperkte omvang zijn. In de bij deze amvb opgenomen geluidsvoorschriften is overigens met dit aspect rekening gehouden.

Naar aanleiding van het advies van de Centrale raad voor de milieuhygiëne van 20 december 1988 merk ik het volgende op.

De raad merkt op dat het uit een oogpunt van milieuhygiëne ongewenst is dat bedrijven die energie opwekken door middel van een windmolen of windturbine buiten het besluit vallen en dus voor het geheel van het bedrijf vergunningplichtig blijven. De aanwezigheid van een windmolen of windturbine met een rotordiameter van meer dan 2 meter (waarop op grond van bijlage I, categorie 20, Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer vergunningplicht rust), vraagt om een gedegen afweging van de locatiekeuze en de afstand tot woningen e.d. uit een oogpunt van gevaar en hinder. Hiervoor is een individuele beoordeling en een op de situatie toegespitst voorschriftenpakket noodzakelijk. Bedrijven met een windmolen of windturbine met een rotordiameter van meer dan 2m zijn derhalve buiten de amvb gelaten.

Voorts vindt de raad het besluit ingewikkeld en beveelt aan zorg te dragen voor een inzichtelijke presentatie. Hieraan wordt invulling gegeven door het meldingsformulier en de brochure specifiek ten behoeve van de ondernemer en de checklist specifiek ten behoeve van het controlerend gezag. Daarnaast vindt bij de inwerkingtreding de benodigde informatie en voorlichting plaats. De raad heeft problemen met de brede werkingssfeer van het besluit onder meer door het maximaal aantal stuks melkrundvee van 50. Dit aantal is teruggebracht naar 15, waardoor het besluit meer betrekking heeft op bedrijven met akkerbouw als hoofdberoep met eventueel een geringe neventak. Tenslotte toont de raad zich bezorgd over de aanwijzingsmogelijkheden van de gemeenteraad voor gebieden kleiner dan 2ha als al of niet voor verzuring gevoelig. Deze aanwijzing is aangepast en beperkt zich tot de aanvullende aanwijzing van de landschapselementen als beschermingswaardig.

Wetgevingstoets

Over de wetgevingstoets wordt het volgende opgemerkt.

Zoals in het voorgaande reeds is uiteengezet, worden bij deze amvb algemene regels gesteld, die gelden voor het merendeel van de akker- en tuinbouwbedrijven. Voor deze bedrijven is een beoordeling van de milieugevolgen per bedrijf niet nodig. Er behoeft voor de bedrijven waarop de amvb van toepassing is, dan ook geen vergunningplicht te gelden. Volstaan kan worden met voor alle bedrijven geldende algemene regels. In verband hiermee is als wettelijke basis van dit besluit gekozen artikel 8.40 van de Wet milieubeheer. Ingevolge artikel 8.1, tweede lid, van de Wet milieubeheer geldt voor inrichtingen die krachtens artikel 8.40 zijn aangewezen, geen vergunningplicht. Dit betekent dat het bevoegd gezag de in deze amvb gestelde voorschriften niet kan aanscherpen of aanvullen met eigen voorschriften. Slechts de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen staat aan het bevoegd gezag open.

In het voorgaande is eveneens uiteengezet dat voor een bepaald aantal bedrijven een beoordeling van de gevolgen voor het milieu per bedrijf noodzakelijk is. Deze bedrijven zijn in verband hiermee uitgezonderd van de werkingssfeer van dit besluit. Dit brengt mee dat voor deze bedrijven de bij dit besluit gestelde algemene regels niet gelden maar dat hiervoor ingevolge artikel 8.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer een vergunning verplicht is.

Wat betreft de bevoegdheid van gemeenten om bij verordening voorschriften te stellen kan het volgende worden opgemerkt. Anders dan de inmiddels ingetrokken Hinderwet, die hiertoe in artikel 3, derde lid, de mogelijkheid bood, bevat de Wet milieubeheer hiervoor geen wettelijke basis. De onderhavige amvb beoogt een uitputtende regeling te geven. Het stellen van aanvullende voorschriften met gebruikmaking van de autonome verordende bevoegdheid die gemeenten ontleen aan artikel 149 van de Gemeentewet, is dan ook niet mogelijk indien daarmee wordt beoogd nadelige gevolgen voor het milieu die (kunnen) worden veroor-

zaakt door akker- en tuinbouwbedrijven waarop de amvb van toepassing is, te voorkomen of tegen te gaan.

Een bemerking moet hierop worden gemaakt waar het gaat om de in artikel 1, eerste lid, onder k, 3°, IV, bedoelde aanwijzing door de gemeenteraad van een landschapselement dat in verband met verzuring bescherming behoeft. Het gaat hierbij niet om het stellen van voorschriften, maar om een criterium op grond waarvan een inrichting al of niet onder de amvb valt.

Voorts zij gewezen op de overgangsregeling die ten aanzien van gemeentelijke verordeningen die artikel 3, eerste lid, van de Hinderwet als wettelijke basis hebben, is getroffen in artikel XXII, zesde lid, onder b, van de Wet milieubeheer. Op een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, waarvoor ingevolge een zodanige gemeentelijke verordening de vergunningplicht op grond van de Hinderwet is opgeheven, blijven tot het van toepassing worden van dit besluit de voorschriften van die verordening nog van kracht.

De amvb vloeit voort uit de conclusie in het actieprogramma deregulering ruimtelijke ordening en milieubeheer (Kamerstukken II, 1982/83, 17 931, nr. 4), dat in het kader van de inmiddels ingetrokken Hinderwet de totstandkoming van voor alle tot een aangewezen categorie behorende inrichtingen geldende algemene regels met gelijktijdige opheffing van de vergunningplicht voor die inrichtingen afzonderlijk, dient te worden bevorderd.

Dit brengt een zekere centralisatie mee, daar de voorschriften die tot dusverre door het bevoegd gezag aan de vergunning werden verbonden, thans door de centrale overheid worden gegeven. Een neveneffect van de amvb zal zijn dat de beleidslasten welke thans zijn gemoeid met de vergunningverlening, in de toekomst zullen verschuiven naar het terrein van de handhaving. Deze lasten zullen, evenals die welke thans met de handhaving gemoeid zijn, drukken op de lagere overheid. Te verwachten valt dat ten gevolge van de uitvoering van de amvb de bestuurlijke lasten in de administratieve sfeer zullen verminderen. De thans in het kader van de vergunningverlening geldende procedurele (onder meer inspraak) en inhoudelijke (formulering van voorschriften) verplichtingen zullen immers vervallen.

Naar mag worden aangenomen zullen de personele consequenties van invoering van de amvb neutraal zijn. De huidige milieudiensten van de gemeenten zullen meer ruimte vrij krijgen om zich bezig te houden met handhaving. Problemen zullen zich naar verwachting dan ook op dat terrein niet voordoen. Wat de handhaving betreft moet nog worden opgemerkt dat ten behoeve van de gemeenten een checklist is opgesteld, die een vertaling inhoudt van de regels naar aandachtspunten voor een eerste controle van inrichtingen, voor periodieke controles en voor de behandeling van klachten. Met deze checklist en speciaal voor milieu-ambtenaren bestemde brochures wordt beoogd de handhaving van de algemene regels voor het bevoegd gezag te stimuleren.

De strafbepalingen van de Wet milieubeheer zijn van toepassing, hetgeen betekent dat een overtreding wordt aangemerkt als economisch delict in de zin van de Wet op de economische delicten.

In de amvb gaat het om voorschriften waartegen de Wet milieubeheer geen mogelijkheid van beroep kent. Wel bestaat de mogelijkheid dat in een voorkomend geval nadere eisen worden gesteld en dat daartegen beroep wordt ingesteld. Een beschikking met nadere eisen is echter lang niet altijd nodig. Het aantal beroepen zal daardoor naar verwachting afnemen. Het beslag op het justitiële apparaat zal voor zover het de handhaving betreft, niet verminderen. Daarop kan zelfs een zwaarder accent komen te liggen.

In het actieprogramma deregulering ruimtelijke ordening en milieu-beheer is aangegeven dat de voordelen van amvb's als de onderwerpelijke evident zijn:

«meer zekerheid omtrent de inhoud van de regelgeving, géén procedures, dus geen vertraging, ruimte voor de lagere overheden om de achterstand bij de uitvoering van de Hinderwet snel in te halen en daarbij aandacht te schenken aan die bedrijven die werkelijk problemen veroorzaken».

De amvb brengt met zich dat uitsluitend nog een vergunning vereist is, indien de inrichting niet valt binnen haar werkingssfeer.

De mate van detaillering van de voorschriften is bepaald door enerzijds de belangen van de burger, die gebaat is bij het voorkomen van de nadelige gevolgen voor het milieu, die veroorzaakt kunnen worden door een inrichting en anderzijds de belangen van het bedrijfsleven, dat niet met onnodige voorschriften geconfronteerd behoort te worden. Naar mijn mening is in de voorschriften het juiste evenwicht gevonden.

Andere van toepassing zijnde algemene maatregelen van bestuur

Op akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt kan naast deze amvb nog een aantal andere amvb's van toepassing zijn.

Het gaat om besluiten op grond van de Wet bodembescherming, de Wet milieugevaarlijke stoffen, de Bestrijdingsmiddelenwet en de Wet milieubeheer, die rechtstreeks van toepassing zijn. Uit een oogpunt van deregulering en soberheid van regelgeving is het verwijzen of het overnemen van regels die zonder die verwijzing of overname reeds van directe toepassing zijn, ongewenst. Tevens dient te worden vermeden dat er misverstand zou kunnen ontstaan over de wettelijke basis van dergelijke regels, de Wet milieubeheer, op grond waarvan de onderhavige amvb is opgesteld, of de specifieke wetten op grond waarvan de andere besluiten zijn opgesteld. Daarnaast kennen bedoelde wetten of besluiten instrumenten bij algemene regelgeving, die niet altijd voorkomen in de Wet milieubeheer. Als voorbeeld kan genoemd worden de mogelijkheid van ontheffing van het verbod van het lozen in de bodem, opgenomen in het Lozingenbesluit bodembescherming. In bijlage I van dit besluit zijn dus slechts die voorschriften opgenomen die relevant zijn voor de aangewezen categorie van bedrijven die niet reeds zijn opgenomen in andere besluiten, waarbij tevens geen verwijzing naar die besluiten heeft plaatsgevonden.

Deze opzet is afwijkend van eerdere amvb's krachtens de Hinderwet, thans Wet milieubeheer en is mede gekozen naar aanleiding van het advies van de Raad van State inzake het ontwerp-besluit.

Een uitzondering hierop is gemaakt ten aanzien van de bepalingen voor de opslag van bestrijdingsmiddelen. In voorschrift 5.2.1 is verwezen naar de desbetreffende artikelen van het Bestrijdingsmiddelenbesluit. De reden hiervoor is dat de gemeente ten aanzien van dit besluit, anders dan bij de andere, hieronder genoemde besluiten, voor controle op de naleving niet het bevoegde gezag is. Zonder een verwijzing, als opgenomen in voorschrift 5.2.1, zou het noodzakelijk zijn dat louter voor de controle van bedoelde eisen een ander bevoegd gezag de inrichting bezoekt.

In het navolgende wordt een overzicht gegeven van de voor de onderhavige bedrijven meest relevante, direkt van toepassing zijnde besluiten.

- Lozingenbesluit bodembescherming

Dit besluit verbiedt het door middel van een pijp, buis, zakput, afgedamde sloot en dergelijke lozen in de bodem van huishoudelijk afvalwater, koelwater en overige vloeistoffen ten einde zich van deze stromen te ontdoen. In het Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer zijn hieromtrent dus geen voorschriften opgenomen. Wel zijn voorschriften

opgenomen, inhoudende het moeten aanbrengen van een vloeistofdichte onderafdekking onder opslagen van mest, mest- en afvalstoffen. Het oogmerk van deze opslagen is niet het zich ontdoen van bepaalde waterige stromen. De betreffende voorschriften in het Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer hebben als doel enig contact van de stof met de bodem te voorkomen.

– Besluit emissie-eisen stookinstallaties milieubeheer B (voorheen BEES Hinderwet)

Dit besluit stelt eisen aan de uitworp van zwaveldioxide, stikstofoxide en stof van kolen-, olie- en gasgestookte installaties. Verder zijn er voorschriften gegeven voor het meten van deze stoffen. De eisen hebben onder meer betrekking op stookinstallaties met een thermisch vermogen van meer dan 2,5 MW, berekend op de bovenste verbrandingswaarde per ketel. Voor installatie onder de 2,5 MW zijn nog geen emissie-eisen opgesteld. De overige eisen met betrekking tot stooktoestellen en -installaties (zoals constructie-, installatie-, gebruiks- en keuringseisen) komen in het Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer voor.

– Besluit opslaan in ondergrondse tanks (BOOT)

Dit besluit stelt regels aan het opslaan in ondergrondse tanks van vloeibare brandstoffen, afgewerkte olie en huishoudelijk afvalwater. De regels hebben betrekking op oude, cq. nieuwe tanks van zowel staal als kunststof. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat voor de bovengrondse opslag van dergelijke produkten (nog) geen amvb bestaat, maar wel een ontwerp van een CPR-richtlijn. Een dergelijke richtlijn heeft geen wetkracht. Door het opnemen van of verwijzen naar de richtlijn in deze amvb krijgen de regels een wettelijke basis.

– Besluit inzake stoffen die de ozonlaag aantasten

Dit besluit legt het produceren, verhandelen en toepassen van bepaalde chloorfluorkoolstofverbindingen en halonen (stoffen die de ozonlaag aantasten) aan banden ondermeer waar het gaat om het gebruik als koudemiddel in koel- en airconditioningsinstallaties en als blusmiddel. Op grond van artikel 12, derde lid van dit besluit is een ministeriële regeling opgesteld (Regeling lektheidsvoorschriften koelinstallaties). Daarnaast bepaald het besluit dat installatie en onderhoud van koelinstallaties is voorbehouden aan erkende installateurs.

– Besluit mestbassins milieubeheer

Dit besluit bepaalt voor de aangewezen mestbassins de eisen voor aanleg en constructie (door middel van verwijzing naar de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins), de afdekplicht van mestbassins en de controle van de bassins. Het besluit is uitsluitend van toepassing op bassins die tot stand zijn gebracht na 1 juni 1987. De voorschriften voor de bassins van voor deze datum zijn opgenomen in het Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer.

– Besluit verwijdering dompelvloeistoffen bloembollen en -knollen

Dit besluit regelt het lozen van restanten van dompelbaden waarin bestrijdingsmiddelen zijn toegepast.

– Bouwbesluit op grond van de Woningwet.

Dit besluit stelt regels voor ondermeer de constructieve veiligheid, de brandveiligheid en de electriciteitsvoorzieningen van woningen, niet tot bewoning bestemde gebouwen en bouwwerken, geen gebouwen zijnde. Voorschriften betreffende deze zaken, die in eerdere besluiten op grond van de artikel 2a van de Hinderwet waren opgenomen, zijn in het Besluit akkerbouwbedrijven milieubeheer weggelaten.

Dit betreft bijvoorbeeld voorschriften voor de brandwerendheid van constructies en doorlaten en de onbrandbaarheid van vloeren. Ook de voorschriften voor verbrandingsgas-afvoersystemen en de voorzieningen voor gastoevoer zijn vervallen, daar deze zijn geregeld in het Bouwbesluit.

Met betrekking tot de aanleg en het gebruik van mestbassins heeft het Bouwbesluit de volgende consequenties. Het Bouwbesluit heeft

betrekking op de zogenaamde bouwtechnische eisen voor bouwwerken. Voor een deel komen deze eisen ook voor in de Bouwtechnische Richtlijnen mestbassins 1990, (BRM 1990). Ter voorkoming van dubbele regelgeving zijn de specifieke bouwtechnische eisen geschrapt in de BRM 1990. Dit heeft geleid tot de Richtlijnen mestbassins 1992, (RM 1992).

Deze RM 1992 hebben betrekking op nieuw te bouwen mestopslagen. Voor nieuwe bassins is de situatie als volgt. De specifieke milieu-eisen zullen worden gesteld in het Besluit mestbassins milieubeheer (door hierin te verwijzen naar de RM 1992). Dit besluit zal hierop worden gewijzigd. De specifieke bouwtechnische eisen zijn geregeld in het Bouwbesluit. In de tweede druk van de Handleiding Bouwtechnische Richtlijnen Mestbassins 1991, (HBRM 1991, 2^e druk) vindt een samenvoeging plaats van de bouwtechnische eisen en de milieu-eisen. Op grond hiervan kan dus het ontwerpen en bouwen van mestbassins plaatsvinden. De nieuwe situatie betreft in hoofdzaak een formele aanpassing.

Voor de mestbassins, die onder het onderhavige besluit vallen (en dus van voor 1 juni 1987 dateren) blijven de voorschriften van het onderhavige besluit van toepassing.

Verhouding met de Wet bodembescherming

Anders dan in de ingetrokken Hinderwet (artikel 38c), is in de Wet milieubeheer de verhouding met de Wet bodembescherming niet geregeld. De Wet milieubeheer bevat het ruime criterium dat regels kunnen worden gesteld die nodig zijn ter bescherming van het milieu. Dit kunnen ook regels zijn die betrekking hebben op de bodembescherming. In het onderhavige besluit zijn dergelijke regels ook gesteld, zo wordt op diverse plaatsen een vloeistofdichte vloer verlangd. Dit laat onverlet dat de Wet bodembescherming eveneens op de inrichting van toepassing is. In het bijzonder het «zorgplichtartikel», artikel 14 van die wet, en het toekomstig hoofdstuk IV met algemene bepalingen ingeval van verontreiniging van de bodem, zijn daarbij van belang. Ook gelden, zoals hierboven aangegeven, het Lozingenbesluit bodembescherming en het Besluit opslaan in ondergrondse tanks naast het gestelde in onderhavig besluit.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1, eerste lid

Onderdeel a

Daar er vanuit milieuoogpunt weinig verschil bestaat tussen een akkerbouwbedrijf en een tuinbouwbedrijf op de volle grond zijn deze bedrijfstakken onder één amvb samengebracht. Onder het verbouwen van produkten op of in de open grond wordt verstaan het telen in de open lucht (onbedekt). Ook teelttechnieken los van de grond zoals op een betonnen ondergrond in de open lucht uitgevoerd vallen hieronder.

Niet op ieder akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt is deze amvb van toepassing.

De amvb is alleen van toepassing indien de inrichting behoort tot een krachtens artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer aangewezen inrichting die deel uitmaakt van een bedrijf dat uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd voor het bedrijfsmatig verbouwen van akkerbouw- of tuinbouwprodukten op of in de open grond en die overigens voldoet aan de in het eerste lid, onder a, gestelde beperkingen. Aangezien niet het volledige bedrijf als een inrichting ingevolge de Wet milieubeheer wordt aangemerkt, wordt in het eerste lid, onder a, gesproken van een inrichting die deel uitmaakt van een bedrijf als in die bepaling omschreven. Het

akkerland en de grond alwaar de volle grondstuinbouw plaatsvindt, wordt namelijk in het algemeen niet tot de inrichting gerekend.

Dit brengt mee dat in de inrichting zelf in het algemeen gesproken geen produkten als bedoeld worden verbouwd, maar dat zij ten dienste staat aan het bedrijfsgedeelte alwaar het verbouwen van de produkten plaatsvindt en dat niet als een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer wordt aangemerkt. In de inrichting zullen met betrekking tot de produkten die op de tot het bedrijf behorende grond, worden verbouwd, voornamelijk activiteiten worden verricht als het opslaan, behandelen, sorteren, koelen, drogen, verpakken van de produkten.

De zinsnede «uitsluitend of in hoofdzaak» betekent dat in de inrichting in beperkte mate ook andere activiteiten mogen plaatsvinden, waarbij met name dient te worden gedacht aan het kweken, fokken, mesten, houden, verhandelen, verladen of wegen van dieren. Deze activiteiten moeten dan wel plaatsvinden binnen de in het eerste lid, onder a, aangegeven grenzen.

Onder volle grondstuinbouw wordt ook verstaan de teelt van bolbloemen, bloembollen, fruit, de kweek van bomen en struiken en dergelijke in de open lucht.

De bepalingen in artikel 1, eerste lid, onder a, tweede, derde, vierde, zesde en zevende lid geven aan op welke categorie akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt deze amvb betrekking heeft. Daartoe is van deze groep bedrijven de hoofdactiviteit omschreven. Om exact aan te geven welke inrichtingen wel en welke niet onder deze amvb vallen, is onder a in punt 1° tot en met 23° een limitatieve opsomming gegeven van onderwerpen waarvoor beperkingen gelden.

Daarboven zijn de beperkingen van het tweede en de volgende leden van artikel 1 bepalend of een bedrijf onder de amvb valt.

Allereerst is voor akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt waar tevens melkrundvee wordt gehouden (de gemengde bedrijven), het maximum op 15 stuks melkrundvee gesteld. Vleesvee, dat op dezelfde wijze wordt gehouden en gevoerd als melkrundvee, telt in dit verband mee als melkrundvee (zie artikel 1, eerste lid, onder m en de toelichting hierop). Indien in een bedrijf uitsluitend of in hoofdzaak melkrundvee wordt gehouden is overigens veelal het Besluit melkrundveehouderijen milieubeheer van toepassing. Daarnaast geldt een maximum voor het aantal mestvarkeneenheden, zodat akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt met een grotere neventak niet-grondgebonden veehouderij buiten de amvb blijven. Dit maximum is gesteld op 25 mestvarkeneenheden. Voor de omrekening van deze diersoorten naar mestvarkeneenheden wordt verwezen naar bijlage III van dit besluit. Tijdens de aflamperperiode mogen naast het aantal mestvarkeneenheden nog maximaal 50 schapen worden gehouden, bijbehorende lammeren niet meegerekend. Ook voor akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt waar meer dan 50 geiten of waar bedrijfsmatig pelsdieren worden gehouden, blijft de vergunningplicht behouden. Voor wat betreft het houden van konijnen valt een aantal, dat behoort bij maximaal 50 voedsters binnen de werkingssfeer van de amvb. Hiermee wordt bedoeld dat naast de 50 voedsters ook de bijbehorende rammen, jonge konijnen, opkvoedsters of slachtkonijnen mogen worden gehouden.

In punt 6° wordt een beperking aan de opslag van dunne mest gesteld. Deze beperking betreft de gezamenlijke inhoud en de oppervlakte van de aanwezige mestbassins en is identiek aan datgene dat hieromtrent is opgenomen in de werkingssfeer van de het Besluit mestbassins milieubeheer. Voor bassins met een grotere inhoud of oppervlakte blijft de vergunningplicht in stand. Dit geldt dan ook voor de inrichting waar dit bassin, of deze bassins, deel van uitmaakt (-maken).

Dit is ook het geval voor een bassin, dat tot stand is gekomen na 1 juni 1987 en dat niet voldoet aan de in artikel 1, derde en vierde lid, opgenomen afstanden, welke identiek zijn aan de in het Besluit

mestbassins milieubeheer genoemde afstanden. Voor een bassin van voor 1 juni 1987 gelden in dit verband de afstanden genoemd in artikel 1, tweede lid. Voor de bassins van voor 1 juni 1987 geeft dit besluit de voorschriften weer, voor de bassins van na 1 juni 1987 wordt verwezen naar de voorschriften van het Besluit mest-bassins milieubeheer (inclusief de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins).

De in punt 7° genoemde nitraathoudende kunstmeststoffen van klasse C zijn kunstmeststoffen die noch kunnen detoneren (klasse A) noch kunnen deflagreren (klasse B). De richtlijn no 1 van de Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen (CPR), getiteld Nitraathoudende meststoffen, vervoer en opslag, derde druk 1982, is een uitgave van het Directoraat-Generaal van de Arbeid van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Klasse A- en B-stoffen komen normaliter niet op het bedrijf voor.

Met het toestaan, in punt 11°, van een beperkt oppervlak glasopstand (kassen) wordt ingespeeld op een aantal bedrijven waar verbouwing van produkten of de kweek van plantmateriaal plaatsvindt. Grotere kascomplexen worden hier nadrukkelijk niet bedoeld.

Hiervoor is in voorbereiding het Besluit Tuinbouw met bedekte teelt milieubeheer. In het onderhavige besluit is een grens gesteld aan het oppervlakte bedekte teelt van 1000m². Er mag geen assimilatieverlichting worden toegepast. Toepassing van deze techniek vraagt om specifieke voorzieningen ter voorkoming van overlast voor omwonenden.

Het gestelde in punt 14° dient ertoe dat een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt waar een windmolen of windturbine (met een rotordiameter groter dan 2m) is geïnstalleerd de vergunningplicht behoudt (zie bijlage I, categorie 20, Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer).

In punt 16° wordt verwezen naar het Besluit opslag propaan milieubeheer. Indien propaan of butaan wordt bewaard binnen de werkingssfeer van dat besluit, dan is op het gasreservoir het besluit van toepassing en de aanwezigheid van het reservoir leidt niet tot behoud van de vergunningplicht. Hierbij dienen dus ook de in dat besluit opgenomen afstanden tot externe objecten in acht te worden genomen.

Valt het bewaren van propaan of butaan evenwel buiten de werkingssfeer van het Besluit opslag propaan milieubeheer, dan blijft het gehele akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, met inbegrip van het reservoir, vergunningplichtig.

Het kan ook voorkomen dat in een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt die vergunningplichtig blijft, wel dunne mest of propaan wordt bewaard binnen de werkingssfeer van het Besluit mestbassins milieubeheer of het Besluit opslag propaan milieubeheer. Deze besluiten blijven dan van toepassing, terwijl voor het overige deel van de inrichting een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer vereist blijft. Een en ander vindt zijn oorzaak in het feit dat het Besluit akkerbouw-bedrijven milieubeheer het geheel van de inrichting betreft, waar het Besluit mestbassins milieubeheer en het Besluit opslag propaan milieubeheer ook op dat betreffende deel van een inrichting betrekking kunnen hebben.

In punt 17° wordt de ondergrondse bewaring van olieprodukten ingeperkt tot wat gebruikelijk is in deze bedrijfstak. Op de ondergrondse bewaring is overigens het Besluit opslaan in ondergrondse tanks (BOOT) van toepassing.

Petroleumopslag (K2-produkt), is beperkt tot 3000 liter (zie punt 19°).

Een inrichting die één of meer van de gestelde limieten te boven gaat blijft dus vergunningplichtig. Het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt moet in zijn geheel vallen binnen de omschrijving in artikel 1. De amvb is dus niet van toepassing op een onderdeel van een inrichting, waarvan alleen dit onderdeel kan worden gezien als een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt. Bij voorbeeld op een veestalling

die deel uitmaakt van een intensieve veehouderij is de amvb niet van toepassing.

Indien een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, die valt binnen de omschrijving in artikel 1, in een later stadium zodanig wordt uitgebreid dat de inrichting niet meer aan de omschrijving voldoet, dan is de amvb niet meer van toepassing op de dan ontstane situatie. Voor die uitbreiding van de inrichting is dus een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer vereist. Omdat van een eerder verleende vergunning in dat geval geen sprake is, moet de vergunning worden aangevraagd voor de gehele inrichting.

Ten aanzien van het al bestaande deel van de inrichting kunnen de voorschriften dan een andere inhoud krijgen dan die van de amvb-regels. Daarvoor is echter alleen aanleiding als dat nodig is om de totale door de inrichting, inclusief wijziging, cq. uitbreiding, veroorzaakte milieubelasting op een aanvaardbaar niveau te brengen. Als dat niveau ook te bereiken is door het stellen van voorschriften voor het nieuwe deel van de inrichting, is er geen aanleiding de voorschriften voor het oude deel aan te scherpen.

Het kan ook voorkomen dat door een wijziging de inrichting vanuit het vergunningen-regime onder de werkingssfeer van de amvb komt te vallen. Voor een zodanige wijziging is geen vergunning vereist. Men maakt geen volledig gebruik meer van de in het verleden verleende vergunning. Op grond van artikel 4 worden in dat geval de amvb-voorschriften na één jaar van toepassing. In de tussenliggende periode blijft de eerder verleende vergunning gelden (zie ook de toelichting op artikel 4).

Bij het niet naleven van de voorschriften van de amvb of de voorschriften van een nog geldende vergunning, dan wel bij het ontbreken van een eventueel vereiste vergunning staan aan het bevoegd gezag de sanctiemiddelen van de Wet milieubeheer ter beschikking.

Onderdeel b

Voor het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt waarop deze amvb betrekking heeft, is het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt is gelegen, het bevoegd gezag.

Onderdeel c en e

Voor het bewaren van dunne mest in bassins die na 1 juni 1987 zijn gebouwd, geldt het Besluit mestbassins milieubeheer. Voor de overige vormen van opslag van dunne mest, en voor het bewaren van dunne mest in bassins die voor 1 juni 1987 zijn opgericht, worden in de amvb voorschriften gegeven.

Onderdeel d

Voor het bewaren van vaste mest worden voorschriften gesteld.

Onderdeel g

Bij de definitie van een «gevoelig object» is een uitzondering gemaakt voor een gebouw of een terrein dat is bestemd voor het kamperen bij een agrarisch bedrijf zoals aangegeven in de Kampeerwet. Het «bestemd voor» moet daarbij blijken uit de voorzieningen en de inrichting van het gebouw of terrein.

Voor deze definiëring is aangesloten bij de begrippen zoals deze zijn gehanteerd in de Regeling Aanwijzing Landschapselementen 1986.

In de in het kader van dit besluit gehanteerde definitie van landschapselement zijn alleen die elementen opgenomen die natuurwetenschappelijk waardevol zijn en die kunnen voorkomen op voor verzuring gevoelige bodemtypen.

Deze elementen worden in dit kader als volgt gedefinieerd:

Houtwal: Een door de mens opgeworpen, langgerekte aarden wal met een aangesloten beplanting van verschillende houtsoorten en een veelal rijke ondergroei. Het heeft vaak een functie als veekering en perceelsgrens. Vaak ligt aan beide zijden een greppel, waardoor het wallichaam steile kanten krijgt. Dit in tegenstelling tot een houtsingel of een houtkade (deze kan aan beide zijden een sloot hebben, maar ligt in het Utrechts-Hollands veenweidegebied). Houtwallen komen voor op de hogere zandgronden, met name in Friesland, Drenthe, Overijssel en Gelderland.

Houtsingel: Een dicht met bomen en struiken begroeide strook langs een sloot, welke vooral een functie heeft als veekering en eigendoms-grens. Een houtsingel ligt niet op een wal. Voor zover houtsingels op voor verzuring gevoelige grond liggen komen ze alleen voor in die delen van hoog Nederland waar het grondwater dicht aan het oppervlak komt.

Steilrandbeplanting: Beplanting van bomen en struiken op steile delen van een helling, vooral aangelegd om erosie tegen te gaan. Ze komen met name voor in Limburg en geaccidenteerde delen van Gelderland.

Beek: Klein op natuurlijke wijze stromend water dat ten minste gedurende een groot deel van het jaar water voert. N.B.: Alleen de beken die zijn aangegeven in de Ecologische Hoofdstructuur uit het Natuurbeleidsplan (NBP) (Kamerstukken II, 1989/90, 21 149, nrs. 2-3) worden als ecologisch waardevol en in het kader van deze richtlijn als beschermenswaardig beschouwd.

Bloemdijk: Op klei gelegen, slapende dijk die begroeid is met waardevolle vegetaties. Bloemdijs komen voornamelijk voor in Zeeland en op de Zuid-Hollandse eilanden.

Duinrel: (Natuurlijke) duinbeek.

Tuinwal: Wal van gras- of heideplaggen in de keileemgebieden, die meestal een hoogte heeft van ca. 1 meter. Tuinwallen komen vooral voor op Texel en verder in Gaasterland, Wieringen en in het Land van Vollenhoven.

Schurveling: (Elzen)singel op lage walletjes die relatief kleine percelen weidegrond op de kop van Goeree begrenzen. Ook de hoge, droge, begroeide zandwallen tussen afgegraven stukken duingrond op de kop van Goeree worden in de RAL tot de schurvelingen gerekend.

Ven: Een van oorsprong voedselarme plas gelegen in zandgebieden, ontstaan door uitvening, uitstuiving of uit een pingo. Vennen komen voor in de zandgebieden van Noord- en Zuid-Nederland.

Pingo: Kuil of terreinverlaging die na de IJstijd is ontstaan door het smelten van een in de ondergrond aanwezige ijsmassa.

Dobbe: Al dan niet met water gevulde, soms door een wal omgeven laagte in het deklandschap.

Voor nadere informatie omtrent deze landschapselementen en de natuurwetenschappelijke waarde ervan wordt verwezen naar de achtergronddocumenten bij het Natuurbeleidsplan, met name «Levend Verleden» (deel 3) en de publikatie «Houtwallen in het boerenland» (Alleyn, 1980).

Onderdeel j

Onder de Boswet vallen niet en derhalve ook niet onder de definitie voor een voor verzuring gevoelig gebied:

- houtopstanden op erven en in tuinen;
- andere houtopstanden dan op erven en in tuinen binnen een bebouwde kom zoals deze door de gemeenteraad overeenkomstig artikel 1, vijfde lid, van de Boswet is vastgesteld;
- wegbepantingen en eenrijige bepantingen op of langs landbouwgronden, bestaande uit populieren of wilgen;
- Italiaanse populieren, linden, paardenkastanjes en treurwilgen;
- vruchtbomen en windschermen om boomgaarden;
- fijnsparren, niet ouder dan 12 jaar, bestemd om te dienen als kerstbomen en geteeld op daarvoor in het bijzonder bestemde terreinen;
- kweekgoed.

Onderdeel k

De gevoeligheid van een bos, natuurterrein of landschapselement voor de depositie van ammoniak hangt af van de grondsoort waarop het gelegen is. Ammoniak kan in de bodem door de omzetting in nitraat verzurend werken. Dit treedt in hoofdzaak op in bodems die rijk zijn aan organische stof, maar nauwelijks in zure bodems met weinig organische stof. In deze laatste bodems kan echter een ander voor planten eveneens nadelig effect optreden. Een van de omzettingsprodukten van ammoniak, ammonium, accumuleert namelijk in deze bodems, waardoor andere voedingsstoffen verdrongen worden en niet meer in voldoende mate door de planten opgenomen kunnen worden.

Hierdoor kunnen gebreksverschijnselen optreden. Sommige bodems kunnen een hoge ammoniakdepositie verdragen zonder dat de bovenstaande vegetatie hiervan schade ondervindt. Voor de onder k genoemde bodems geldt dit niet. De benaming van deze bodems sluit aan bij de indeling die door het Staringcentrum bij het vervaardigen van bodemkaarten worden gehanteerd. Of een natuurgebied, landschapselement of bos gelegen is op een voor verzuring gevoelige bodem kan worden nagegaan op deze bodemkaarten.

De bodemkaarten met een schaal 1:50 000 zijn hiervoor het meest geschikt. De codes van bodemtypen op de bodemkaart 1:50 000, die aangemerkt worden als voor verzuring gevoelig, betreffen:

Bodemtypen		Bodemcodes
Veengronden en moerige gronden met een zanddek of veenkoloniaal dek ¹	Meerveengronden ²	zVz, zVc, zVz, uVz, zVp, iVs, iVc, iVz, iVp, vWp, zWp, iWp, zWz, uWz, vWz, iWz
	Veenkoloniale gronden Moerige polzolgronden ² Moerige eerdgronden ²	
Podzolgronden	Holtpodzolgronden	Y21, Y23, Y30,
	Horstpodzolgronden	Y21b, Y23b
	Looppodzolgronden	cY21, cY23, cY30
	Veldpodzolgronden	Hn21, Hn23, Hn30
	Laarpodzolgronden	cHn21, Hn23, Hn30
	Haarpodzolgronden	cHn21, cHn23, cHn30
	Kamppodzolgronden	Hd21, Hd23, Hd30 cHd21, cHd23, cHd30
Zandbrikgronden	Zandbrikgronden	BZn24, BZh24, BZd23, BZd24
Enkeerdgronden	Enkeerdgronden	EZg21, EZg23, EZg30
	Bruine enkeerdgronden	bEZ21, bEZ23, bEZ30
	Zwarte enkeerdgronden	zEZ21, zEZ23, zEZ30
Kalkloze zandgronden	Beekeerdgronden ¹	pZg21, pZg23, pZg30
	Goordeerdgronden	pZn21, pZn23, pZn30
	Kanteergronden	tZd21, tZd23, tZd30
	Akkereerdgronden	cZd21, cZd23, cZd30
	Vlakvaaggronden	Zn21, Zn23, Zn30
	Duinvaaggronden	Zd21, Zd23, Zd30
	Vorstvaaggronden	Zb21, Zb23, Zb30
Keileemgronden	Keileemgronden	KX
Stenige gronden	Stenige gronden	G1, G2
Associaties		ABv, ABk, ABz, AM, AS, ABH, AHc, AH1

¹ Exclusief de gronden met Gt I of Gt II.

² Exclusief de in Flevoland gelegen veengronden en moerige gronden met de voorvoegsels u en z.

Voor die delen van ons land waarvoor nog geen kaartblad met schaal 1:50 000 is verschenen, kan gebruik worden gemaakt van de 1:250 000 kaart van Nederland. De verzuringsgevoelige bodemtypen op deze bodemkaart zijn:

Bodemtypen		Bodemcodes
Veengronden met een zanddek of veenkoloniaal dek	Meerveengronden	V13
Moerige polzolgronden	Moerige zandgronden	V14
Podzolgronden	Holtpodzolgronden	Z5, Z6
	Veldpodzolgronden	Z7, Z8, Z9, Z10
	Laarpodzolgronden	Z11
	Haarpodzolgronden	Z12, Z13
Enkeerdgronden	Enkeerdgronden	Z14, Z15, Z16
	Zandgronden met een 30-50 cm (cultuur)dek	Z17, Z18, Z19
Kalkloze zandgronden	Beekeerdgronden	Z20

Bodemtypen		Bodemcodes
Veengronden met een zanddek of veenkoloniaal dek	Meerveengronden	V13
	Gooreerdgronden	Z21, Z22
	Vlakvaaggronden	Z23, Z24, Z25
	Duinvaaggronden	Z27, Z28
Keileemgronden	Keileemgronden	K4
Stenige gronden	Stenige gronden	S1, S2
Associaties	Associaties van twee bodemeenheden	V5/V13, V5/Z8, V6/V14, V8/V14, V11/V14, V13/Z8, V13/Z11, V14/Z7, V14/Z20, Z4/Z27, Z5g/K3g, Z8/Z26, Z18/Z26, Z20/R4
	Associaties van meerdere bodemeenheden	A3, A4, A5, A7, A8, A12, A13

De kaartbladen zijn verkrijgbaar via de boekhandel of rechtstreeks bij het Centrum voor Landbouwpublicaties en Landbouwdocumentatie (PUDOC), Postbus 4, 6700 AA Wageningen, tel. 08370-84541 en 84548.

De bladen van bodemkaarten zijn ook verkrijgbaar bij het Staring-centrum.

Van de in k, onder 2°, eerste drie genoemde categorieën van gebieden zijn gegevens over de exacte lokaties verkrijgbaar bij het kadaster. Van de laatste twee genoemde categorieën beschikt de gemeente over de benodigde informatie.

De gebieden die functioneren als nationaal park zijn de Hoge Veluwe, de Veluwezoom en de Kennemerduinen.

Een drietal typen natuurterrein waar met name sprake is van gevoeligheid voor eutrofiëring door NH₃ vallen ook onder de definitie van voor verzuring gevoelig gebied als zij buiten de genoemde grondsoorten voorkomt.

Dit betreft (een deel van) de schraallanden, kalkhoudende/kalkrijke duinen en hoogvenen. Deze zijn omschreven in het rapport «Natuurwaardenkaart 1988» (Achtergrondreeks NBP, nr. 7) en – voor zover groter dan 5 ha- op de bijbehorende kaart weergegeven.

Landbouwgronden, zoals graslanden en akkerbouwgronden (ongeacht het beheer ervan), vallen niet onder de definitie van een voor verzuring gevoelig gebied. Dit geldt ook voor de zogenaamde beheers- en reservaatgebieden in het kader van de Relatienota (Kamerstukken II 1974/75, 13 285). Zodra reservaatgebieden, bestaande uit schraalland volgens de definitie uit het rapport «Natuurwaardenkaart 1988», zijn aangekocht door de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie (k, onder 2°, categorie III) zijn ze wél als voor verzuring gevoelig gebied te beschouwen.

Niet alle landschapselementen vallen onder de definitie van voor verzuring gevoelig gebied. Dat is alleen het geval voor landschapselementen die zijn aangewezen op grond van onderdeel k, 3°, categorieën I tot en met III.

Daarnaast kan de gemeenteraad afhankelijk van de lokale situatie bij verordening op grond van artikel 149 van de Gemeentewet nog andere in onderdeel i gedefinieerde landschapselementen aanwijzen als elementen, die in verband met verzuring bescherming behoeven. Het gaat hierbij dus niet om het definiëren van landschapselementen op hun gevoeligheid voor verzuring, maar of er bovenop de onder de categorieën onder I tot en met III genoemde elementen, in het kader van dit besluit nog andere

landschapselementen bescherming behoeven. Die elementen dienen te zijn aangegeven op een bij de verordening behorende kaart.

Gezien de gewenste duidelijkheid voor betrokkenen en de noodzakelijke bescherming van natuurwetenschappelijk waardevolle landschapselementen is de spoedige totstandkoming van een dergelijke verordening van groot belang.

Bij de behandeling van het wetsvoorstel Interimwet Ammoniak en Veehouderij in de UCV van 20 december 1993 is een motie ingediend en aangenomen betreffende de aanwijzing van ecologisch waardevolle gebieden in de bij deze wet op te stellen ministeriële regeling. De motie houdt in een beperking tot aanwijzing van gebieden groter dan 2 ha binnen de Ecologische hoofdstructuur (EHS) en groter dan 5 ha voorzover daarbuiten gelegen. Daarbij vraagt de motie ruimte te laten voor de mogelijkheid van aanvullend gemeentelijk aanwijzingsbeleid. Bij de invulling van de bedoelde ministeriële regeling zal met deze motie rekening worden gehouden.

Na het inwerkingtreden van de Interimwet zal aanpassing van het Besluit melkrundveehouderij en milieubeheer (waartoe bovengenoemde motie verzoekt) en onderhavig besluit plaatsvinden conform de opgestelde ministeriële regeling.

Onderdeel m

Op een bedrijf mogen maximaal 15 stuks melkvee aanwezig zijn wil het onder de amvb vallen. Dit is exclusief vrouwelijk jongvee dat bestemd is voor de fokkerij of de mesterij. Onder vrouwelijk jongvee, bestemd voor de fokkerij, vallen alle vrouwelijke dieren die nog niet gekalfd hebben en die worden aangehouden voor de vervanging van de melkveestapel op het bedrijf. In de regel zijn op het bedrijf ter vervanging 0,7 stuks vrouwelijk jongvee per melkkoe aanwezig. Ze worden gehouden op een met melkvee vergelijkbare manier.

Onder vrouwelijk jongvee, bestemd voor de mesterij (vleesvaarzen) vallen alle vrouwelijke dieren met een goede vleesproductiegeschiktheid, die worden gehouden voor de rundvleesproductie en maximaal één keer gekalfd hebben. Ze worden gehouden op een met melkvee vergelijkbare manier.

Als vleesvaars kunnen vaarskalveren van het eigen bedrijf worden gebruikt, welke als vader een stier van een vleesras hebben. Op basis van 25% gebruikskruizingen kunnen dan 0,25 stuks vleesvaarzen per melkkoe aanwezig zijn.

Onder het vrouwelijk vleesvee ouder dan 2 jaar vallen onder andere de zoogkoeien. Dit zijn vrouwelijke runderen van een vleesras die minimaal één keer hebben gekalfd en die worden gehouden voor de rundvleesproductie en voor het voortbrengen en zogen van kalveren die tevens voor de rundvleesproductie zijn bestemd. Hiertoe behoort tevens het vrouwelijk jongvee dat dient ter vervanging van de zoogkoeien (0,85 stuks per koe). Ze worden gehouden op een met melkvee vergelijkbare manier.

De omschrijving van het begrip melkrundvee is om te bepalen of een bedrijf gezien het aantal en soort dieren genoemd in artikel 1, eerste lid, onder a, onder het besluit valt.

Voor de berekening van de depositie van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak (zie artikel 1, tweede lid onder c, d, e, en f, zesde en zevende lid) moet worden uitgegaan van het totaal aantal aanwezige dieren (dus ook het bijbehorende jongvee en eventueel andere aanwezige dieren) met de van toepassing zijnde ammoniak-emissiefactor.

Onderdelen o, p en q

Met betrekking tot brandbare vloeistoffen wordt onderscheid gemaakt tussen K1-, K2- en K3-vloeistoffen, welke een verschillend vlampunt

bezitten. Dit vlampunt is een maat voor de ontvlambaarheid van een vloeistof. Tot de klasse K1 behoren bijvoorbeeld benzine en aceton. K2-vloeistoffen zijn onder meer petroleum, terpentine en thinner. Bij K3-vloeistoffen kan worden gedacht aan gasolie en dieselolie. Op de emballage van brandbare vloeistoffen kan worden afgelezen tot welke klasse de vloeistof behoort en wel als volgt:

K1 : oranje vierkant met daarin een zwarte vlam en de tekst «licht ontvlambaar»

K2 : de tekst «ontvlambaar»

K3 : geen aanduiding verplicht.

Ook brandbare verven, die vallen onder K1-, K2- of K3-vloeistoffen, zijn op deze wijze te herkennen. In het algemeen behoren brandbare, uitstrijkbare verven tot de klasse K2.

Artikel 1, tweede lid, onderdelen a en b

Indien bepaalde delen van een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt op te korte afstand van woningen en te beschermen objecten zijn gelegen, is het uit een oogpunt van milieuhygiëne gewenst, dat een individuele beoordeling van de situatie kan plaatsvinden. Voor die gevallen blijft daarom de vergunningplicht bestaan. Waar een afstand is vermeld wordt er bedoeld de kortste afstand tussen de te beschermen objecten en de bedrijfsmatige onderdelen van de inrichting. Hierbij gaat het bijvoorbeeld om de ruimten waar het vee wordt gestald, of waar produkten worden bewaard of behandeld. Het woonhuis van het akkerbouw- of tuinbouw bedrijf met open grondsteelt zelf, of de daarbij behorende siertuin is niet bepalend voor de afstand.

De vergunningplicht blijft voor een nieuw akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt bestaan, indien het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt op minder dan 50 m afstand van een bebouwde kom dan wel op minder dan 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object gelegen is.

Voor bestaande bedrijven is deze afstand 25 meter indien het een woning van derden of een gevoelig object betreft (tweede lid, b, 1°) en indien er dieren bedrijfsmatig worden gehouden of als er bewaring van dunne mest plaatsvindt in een bassin, welke tot stand is gebracht voor 1 juni 1987. Is dit laatste niet het geval, dan geldt een afstand van 10 meter (tweede lid, b, 2°).

Het gaat hierbij dus om de afstand gemeten van het vergunningplichtige deel van het bedrijf, zoals in de toelichting op het eerste lid, onderdeel a van artikel 1 is omschreven.

Artikel 1, tweede lid, onderdelen c, d, e en f

Deze onderdelen hebben betrekking op de emissie van ammoniak en depositie aan potentieel zuur, die hierdoor wordt veroorzaakt. Daarbij is onderscheid gemaakt tussen bedrijven die zijn opgericht voor of op 31 december 1986 en na dit tijdstip. De reden waarom voor deze datum is gekozen is de volgende. In februari 1987 verscheen de eerste uitgave van de richtlijn Ammoniak en Veehouderij. Om pragmatische reden is gekozen voor 31 december 1986 als peildatum, omdat deze dicht is gelegen bij de datum van publikatie van de richtlijn en de datum waarop de registratie van de referentiehoeveelheid mest heeft plaatsgevonden of, zoals het zevende lid aangeeft, een eerdere datum in 1986. Voor de eerste groep bedrijven is bepaald dat ze onafhankelijk van de depositie onder het besluit vallen en dat hiervoor de vergunningplicht is vervallen.

De argumenten hiervoor zijn de volgende.

De toepassing van de Hinderwet op de melkrundveehoudende bedrijven en gemengde bedrijven met een relatief geringe veebezetting is, met name in het verleden, terughoudend geweest. Voordat de proble-

matiek van verzuring ten gevolge van ammoniak-emissie van de landbouw manifest werd, kenmerkte deze bedrijven zich in het kader van de Hinderwet over het algemeen als weinig problematisch. Dit was mede de aanleiding om in 1982 te besluiten voor deze bedrijven een amvb op grond van artikel 2a van de Hinderwet op te stellen. In 1986 (29 april) is een ontwerp van de amvb voor melkrundveehouderijen gepubliceerd in de Staatscourant (Stcrt. 1986, 82). Op grond van het toenmalige beleid was in dit ontwerp-besluit geen invulling aan de verzuringsproblematiek gegeven. Dit heeft voor wat betreft het opheffen van de vergunningplicht verwachtingen gewekt naar zowel de bedrijven als het bevoegd gezag. Vervolgens kan worden vastgesteld dat de melkrundveestapel na 1984, zo ook het aantal melkrundveehoudende bedrijven, is gedaald. Door de grote verspreiding over het land is de onderhavige sector, ondanks de hoge totaal-emissie, in eerste aanleg niet het meest verantwoordelijk voor de hoge achtergronddeposities en de verzuringsproblematiek. Dit geldt evenzo, voor de gemengde bedrijven, waarop het onderhavige besluit van toepassing is en waar een gering aantal dieren wordt gehouden. Zoals in het algemene deel van deze nota van toelichting is aangegeven zal het komend generieke beleid ook van toepassing zijn op de veehoudende bedrijven, die onder het regime van dit besluit komen te vallen.

Onderdeel c bepaalt voorts dat een bedrijf dat reeds voor of op 31 december 1986 was opgericht ook na wijzigingen of uitbreidingen van het bedrijf onder het regime van de amvb blijft vallen indien na deze wijzigingen of uitbreidingen de depositie op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied onder het niveau van 31 december 1986 blijft. Indien vóór deze datum een vergunning was verleend en deze vergunning nog geldig is, is het de depositie die op basis van de aard en omvang van het bedrijf waarvoor de vergunning is verleend, welke moet worden onderschreden om onder het besluit te blijven vallen, dat wil zeggen voor het geval deze depositie hoger uitvalt dan die op basis van de feitelijke veebezetting op 31 december 1986.

Onderdeel d bepaalt dat een bedrijf dat is opgericht na 31 december 1986 en voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit, inclusief uitbreidingen en wijzigingen in deze periode uitgevoerd, niet meer dan 30 mol per ha per jaar aan depositie mag veroorzaken om onder het besluit te vallen.

Voor een bedrijf, opgericht na de datum van inwerking-treding, bepaalt onderdeel e ten slotte de grens van 15 mol per ha per jaar waaronder het besluit van toepassing is. Onderdeel f bepaalt voor bedrijven, die worden verplaatst ten gevolge overheidsbeleid voor de hervestiging een grens van 30 mol per ha per jaar.

Ten aanzien van de gestelde depositieniveaus zij nog het volgende opgemerkt. Voor de bedrijven, waar vee wordt gehouden, zijn voor wat betreft de hierdoor veroorzaakte emissie van ammoniak en zuurdepositie, dezelfde depositieniveaus gesteld als in het Besluit melkrundveehouderijen met dezelfde relatie tot het tijdstip van oprichting van het bedrijf. Dit is in lijn met het beleid, zoals verwoord in de richtlijn Ammoniak en Veehouderij 1991, welke beleid verder vorm heeft gekregen in het voorstel van de Interimwet ammoniak en veehouderij.

Doel is het voorkomen van een ongewenste toename van de ammoniakdepositie van nieuwvestigingen of uitbreidingen van veehouderijen.

In het besluit gaat het enerzijds om bestaande bedrijven, waarbij de reeds veroorzaakte depositie niet mag toenemen en anderzijds om nieuwe bedrijven die niet meer dan 15 mol per ha per jaar aan zuurdepositie ten gevolge van ammoniak mogen veroorzaken. Zoals in de richtlijn Ammoniak en Veehouderij 1991 is uiteengezet, wordt een depositie van ten hoogste 15 mol per ha per jaar gezien als depositie-niveau, dat ongeacht de achtergronddepositie gezien kan worden als een depositie die valt binnen de termen van «geen ongewenste toename». Het gaat

immers om een relatief geringe waarde ten opzichte van het heersend achtergrondniveau. Daarbij komt dat het generieke beleid zorg moet dragen voor de noodzakelijke reductie van het achtergrondniveau, terwijl de beoordeling in het kader van de Wet milieubeheer in eerste aanleg de individuele beoordeling van het onderhavige bedrijf op de onderhavige locatie betreft.

In deze amvb gaat het om bedrijven, waarvan bij een aantal ervan sprake is van een geringe veebezetting als neventak (maximaal 15 stuks melkrundvee en 25 mestvarkeneenheden). Hiervoor is geoordeeld dat het meewegen van het achtergrondniveau overbodig is en dat de beoordeling zich kan beperken tot het individuele depositieniveau zoals vastgelegd in artikel 1, tweede lid.

De Interimwet ammoniak en veehouderij, die momenteel in behandeling is bij de Staten Generaal, kan dit beleid doen wijzigen. Indien dit het geval is zal na inwerkingtreding van deze wet aanpassing van zowel de onderhavige amvb als die aangaande melkrundveehouderijen plaatsvinden.

Artikel 1, zesde lid

Het zesde lid van artikel 1 bepaalt dat indien de depositie, die voor of op 31 december 1986 werd veroorzaakt of op grond van een eerder verleende vergunning krachtens de Hinderwet mocht worden veroorzaakt minder is dan 30 mol per ha per jaar, na 31 december 1986 tot deze waarde door uitbreidingen en wijzigingen mag worden opgevuld zonder dat daarvoor de vergunningplicht herleeft.

Artikel 1, zevende lid

Door omstandigheden kan het zijn dat de bezetting op 31 december 1986 niet de gebruikelijke bezetting is. In dit geval mag van een bezetting op een ander tijdstip in 1986 worden uitgegaan.

De bezetting op 31 december 1986 of een ander tijdstip in 1986 moet gestaafd kunnen worden.

Op deze wijze is voor wat betreft de bedrijfsbezetting aangesloten bij de systematiek van het Registratiebesluit dierlijke meststoffen op grond van artikel 6 van de Meststoffenwet.

Artikel 2, eerste lid en tweede lid

De in bijlage I opgenomen voorschriften zijn gesteld om de nadelige gevolgen voor het milieu, die de inrichting kan veroorzaken, te voorkomen, dan wel, voor zover zij niet kunnen worden voorkomen, zoveel mogelijk te beperken.

Indien voor een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt waarop de onderhavige amvb van toepassing is, het in artikel 8.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer gestelde verbod gaat gelden, is artikel 8.21 van die wet van toepassing. In dat geval kan de inrichting in afwijking van artikel 8.1, eerste lid, zonder vergunning in werking worden gehouden gedurende de in artikel 8.21 aangegeven termijn. Indien de vergunningplicht ontstaat ten gevolge van een verandering van de inrichting of van de werking daarvan, geldt het vorenstaande niet voor zover het die verandering betreft. Die verandering mag dus pas worden verwezenlijkt als de vergunning is verleend.

De krachtens de amvb gestelde voorschriften die voor de inrichting gelden bij het ontstaan van de vergunningplicht, blijven van toepassing gedurende de periode waarin de inrichting zonder vergunning in werking mag worden gehouden, behoudens voor zover het veranderingen betreft van de inrichting of van de werking daarvan.

Voor de toepassing van artikel 8.21 van de Wet milieubeheer maakt het niet uit of eerder voor de inrichting een vergunning is verleend, omdat die vergunning door het in werking treden van de amvb is komen te vervallen.

De voorschriften laten onverlet hetgeen bij of krachtens de Arbeidsomstandighedenwet is bepaald. Dit betekent dat naast de voorschriften van de onderhavige amvb wettelijke voorzieningen zijn of kunnen worden getroffen wanneer dit met het oog op de arbeidsomstandigheden noodzakelijk is.

Ook de mogelijkheid dat het districtshoofd van de Arbeidsinspectie met het oog op de arbeidsomstandigheden aanvullende of verdergaande eisen stelt op grond van de wetgeving inzake de arbeidsbescherming, blijft onverlet.

Op grond van bepaalde voorschriften kunnen door het bevoegd gezag nadere eisen worden gesteld. Dit is dan expliciet in die voorschriften aangegeven. De mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen is beperkt. Het kader waarbinnen nadere eisen kunnen worden gesteld is in de desbetreffende voorschriften van de amvb vermeld. Het instrument van nadere eisen maakt het mogelijk om te komen tot een op de concrete situatie toegesneden, doelmatige oplossing.

Nadere eisen mogen alleen gesteld worden indien de lokale situatie dit noodzakelijk maakt (zie ook de toelichting op de desbetreffende voorschriften). Vanzelfsprekend dient de beschikking waarbij nadere eisen worden gesteld te worden gemotiveerd (algemeen beginsel van behoorlijk bestuur). Voor het stellen van nadere eisen geldt geen vaste procedure. Een besluit van het bevoegd gezag, dat schriftelijk ter kennis wordt gebracht aan degene die de inrichting drijft, volstaat in beginsel. In de beschikking kan een termijn zijn vermeld waarna de nadere eisen ingaan. Uiteraard staat het aan het bevoegd gezag vrij om over te stellen nadere eisen vooroverleg te plegen met degene die de inrichting drijft.

Voor een goede gang van zaken is het ook van belang dat het eventueel stellen van nadere eisen gebeurt zo spoedig mogelijk nadat een melding is binnengekomen, vooral wanneer die nadere eisen betrekking hebben op de bouw van de inrichting.

Ingevolge artikel 8.42 van de Wet milieubeheer moet de beschikking om een nadere eis op te leggen, worden gepubliceerd in een of meerdere dag-, nieuws- of huis- aan huisbladen.

Artikel 3, eerste en tweede lid

Wie van plan is een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt op te richten, waarvoor op grond van deze amvb de vergunningplicht is opgeheven, moet ten minste één maand voor hij zijn plan ten uitvoer gaat brengen, daarvan melding doen.

Ook wanneer men van plan is een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt uit te breiden of te wijzigen, is men verplicht dit te melden, zij het niet in alle gevallen. Alleen indien een uitbreiding of wijziging leidt tot een wijziging van de gegevens waarover het bevoegd gezag op grond van een eerdere melding beschikt, is een dergelijke melding vereist.

Zo lang er in die gegevens niets verandert, behoeven wijzigingen of uitbreidingen niet gemeld te worden. Indien op grond van artikel 4, derde lid, (dit geldt voor een bedrijf waarvoor in het verleden een vergunning is verleend), de eerste melding voor een bestaand akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt achterwege is gebleven, moet bij de eerstvolgende uitbreiding of wijziging van de inrichting wel een meldingsformulier ingevuld worden. Er is namelijk geen eerder meldingsformulier om de wijziging aan te toetsen.

Artikel 3, derde lid

Bij een melding dient men gebruik te maken van een meldingsformulier, dat door de minister is vastgesteld.

In verband met het gestelde in artikel 1, tweede lid, onder c, d, e en f en het zesde en zevende lid is het van belang dat bij de melding gegevens worden verstrekt met betrekking tot de depositie die het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt veroorzaakt. Hiervoor is nodig het aantal en de soort dieren en de afstand tot een voor verzuring gevoelig gebied indien dat, gezien de ligging van het bedrijf, aan de orde is. De gegevens en de rekenmethodiek van de richtlijn Ammoniak en Veehouderij 1991 zijn hiervoor bepalend. Gezien het gestelde onder artikel 1, tweede lid, onderdeel c, en het zesde en zevende lid, is het van belang dat de depositie van de inrichting wordt bepaald op basis van de aard en de omvang van een voor of op 31 december 1986 verleende vergunning of berekend op basis van de aard en omvang van het bedrijf zoals dat voor of op 31 december 1986 in werking was, zoals opgegeven voor de vaststelling van de referentiehoeveelheid mest. Indien deze gegevens bij de gemeente niet bekend zijn dient op andere wijze te worden aangetoond dat het bedrijf voor of op 31 december 1986 in werking was en met welk aantal en soort dieren. Hiertoe kan degene die de inrichting drijft bijvoorbeeld gegevens overleggen van de registratie per 31 december 1986 op grond van de Meststoffenwet. Indien op geen enkele wijze kan worden aangetoond dat het bedrijf per 31 december 1986 in werking was of in welke omvang, dan geldt het gestelde onder d, e of f van artikel 1, tweede lid (zie ook de toelichting op artikel 1, zesde en zevende lid).

Het achterwege laten van een melding neemt niet weg dat degene die de inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften van de amvb. Bij het niet naleven van de voorschriften kan hiertegen direct worden opgetreden door het bevoegd gezag, onder meer met de administratieve sancties van de Wet milieubeheer.

Artikel 3, vierde lid

Degene die een melding doet als bedoeld in het eerste of tweede lid, moet het bevoegd gezag daarbij in kennis stellen van het tijdstip waarop het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt in werking wordt gebracht of de uitbreiding of wijziging van het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt tot stand wordt gebracht. Deze melding stelt het bevoegd gezag in staat voorafgaand aan dit tijdstip een controle uit te voeren. Het bevoegd gezag kan op basis van het opgegeven tijdstip een afspraak maken voor het uitvoeren van de controle.

Het kan voorkomen dat na het indienen van het meldingsformulier bij het bevoegd gezag, dit voorgenomen tijdstip verschuift doordat een verandering is opgetreden in de planning. Artikel 3, vierde lid, verplicht degene die de inrichting drijft, het bevoegd gezag hiervan tijdig op de hoogte te stellen. In die gevallen kan volstaan worden met het op andere wijze doorgeven van de nieuwe datum, bijvoorbeeld per telefoon. Op basis hiervan kan een nieuwe afspraak worden gemaakt. Het is dus niet nodig opnieuw een meldingsformulier met daarop vermeld de nieuwe datum in te dienen bij het bevoegd gezag.

Het doorgeven van de nieuwe datum moet tijdig gebeuren. In het algemeen is het voldoende om het definitieve tijdstip ten minste één week van te voren kenbaar te maken aan het bevoegd gezag. Met de controle wordt beoogd dat degene die de inrichting drijft zich vooraf rekenschap geeft van de consequenties die bepaalde voorschriften met zich meebrengen. Mede omdat een bepaalde deskundigheid is vereist om de voorschriften te kunnen uitvoeren, is het met het oog op de controle door het bevoegd gezag verstandig voorafgaand aan of direct na de melding contact op te nemen met het bevoegd gezag in verband met de voorzie-

ningen die aangebracht moeten worden om aan de voorschriften te voldoen, en in verband met de eventuele noodzaak tot het stellen van nadere eisen. Op deze wijze kan worden gewaarborgd dat degene die een melding heeft gedaan zijn plannen tot uitvoering brengt overeenkomstig de voorschriften.

Aan de controle vóór inwerkingtreding van een nieuw akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, alsmede die vóór de totstandbrenging van een aan te melden uitbreiding of wijziging van een inrichting ten behoeve van een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt, zijn geen directe gevolgen verbonden. Een negatief controleresultaat staat het in werking brengen van het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt of het tot stand brengen van een uitbreiding of wijziging hiervan op zich dan ook niet in de weg. Dit geldt ook indien het bevoegd gezag verzuimt de controle uit te voeren. Wordt bij de controle geconstateerd dat niet aan de voorschriften is voldaan, dan staan aan het bevoegd gezag de normale sanctiemiddelen van de Wet milieubeheer ter beschikking. Opgemerkt zij dat voor de uit te voeren controle geen leges verschuldigd zijn.

Overigens blijft het uiteraard nodig periodiek te controleren of het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt aan de voorschriften blijft voldoen. De in dit lid vastgelegde verplichting geldt niet voor bestaande akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt, die zich moeten melden op grond van artikel 4.

Artikel 4, eerste lid

Reeds opgerichte akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt blijven nog gedurende een jaar na het van toepassing worden van de amvb vergunningplichtig. Gedurende dat jaar geldt als overgangsregeling dat het akkerbouwbedrijf nog niet hoeft te voldoen aan de voorschriften van de amvb. Wel blijven gedurende dat jaar de aan een vergunning verbonden voorschriften gelden.

Waar het voor bestaande bedrijven belastend is om na één jaar aan een nieuw voorschrift te moeten voldoen, zijn langere overgangstermijnen bij het betrokken voorschrift aangegeven. Overigens zij opgemerkt dat in deze amvb met «opgerichte» wordt bedoeld dat de inrichting feitelijk bestaat. Dit kan met of zonder vergunning het geval zijn.

Artikel 4, tweede en derde lid

Voor reeds opgerichte akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt waarop de amvb van toepassing wordt en waarvoor de vergunningplicht wordt opgeheven, geldt een afwijkende meldingsregeling.

Die betreft in de eerste plaats al die bestaande akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt, die binnen de werkingssfeer van de amvb komen te vallen op het moment van inwerkingtreding.

Daarnaast is het denkbaar dat in de loop van de tijd akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt door wijziging van externe of interne factoren onder de amvb komen te vallen. Hierbij kan worden gedacht aan wijzigingen in de omgeving of wijziging van de capaciteit van het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt.

In beide hiergenoemde gevallen dient men zich binnen 6 maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de amvb voor het desbetreffende akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt van toepassing wordt, te melden.

In andere amvb's op grond van artikel 8.40 van de Wet milieubeheer wordt standaard een termijn van drie maanden gehanteerd. Hier is voor een langere termijn gekozen, die in overeenstemming is met de besluiten voor de overige agrarische bedrijfstakken en die zodanig is gekozen dat,

gelet op de grote aantallen bedrijven binnen deze categorieën van inrichtingen, het bevoegd gezag de toestroom van meldingen zonder problemen kan verwerken. Bovendien wordt de landbouw-voorlichtingsdienst zo de nodige tijd geboden om de invoering van het besluit in voldoende mate te ondersteunen.

Indien men beschikt over een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer kan de melding achterwege blijven.

Iemand die niet hoeft te melden vanwege het gestelde in het derde lid moet wel een melding doen, indien het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt zodanig wordt uitgebreid of de daarin gebezigde werkwijze zodanig wordt gewijzigd dat daardoor afwijking zal ontstaan van de in de vergunningbescheiden vastgelegde gegevens (zie artikel 3, tweede lid).

Het kan ook voorkomen dat een bedrijf door wijziging van externe factoren buiten de amvb komt te vallen. Dit is het geval wanneer er een woning wordt gebouwd binnen de afstanden, die zijn genoemd in artikel 1, tweede lid. In het meldingsformulier dat degene die het akkerbouwbedrijf drijft zelf moet invullen, moet onder meer worden geantwoord op enkele vragen met betrekking tot ligging ten opzicht van omringende woonbebouwing. Het formulier is zodanig opgesteld dat hieruit duidelijk blijkt of aan de gestelde afstandscriteria wordt voldaan. Indien er een wijziging optreedt in deze externe omstandigheden, die inhoudt dat de betreffende vraag met «ja» moet worden beantwoord is er vervolgens sprake van een bedrijf dat niet meer onder de amvb valt. Dat is een op zich duidelijk en herkenbare wijziging.

Toelichting bij Bijlage I

Begrippen

In bijlage I is onder I een overzicht gegeven van begrippen die in de voorschriften worden gehanteerd.

De definities van begrippen met betrekking tot geluid- en trillinghinder sluiten aan op die welke gebruikt worden in de Wet geluidhinder.

Voorschriften

Niet alle voorschriften zijn op ieder akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt van toepassing. Een aantal voorschriften houdt verband met de aanwezigheid van bepaalde toestellen, apparaten of stoffen, dan wel met het uitvoeren van bepaalde werkzaamheden. De inhoudsopgave van bijlage I geeft hiervan een overzicht.

1.1.2 Op het bewaren van dunne mest in een mestbassin, dat tot stand is gebracht voor 1 juni 1987 zijn de voorschriften in dit besluit opgenomen. Voor mestsilos onder 1.2 van Bijlage I, voor foliebassins onder 1.3. Op een bassin voor de bewaring van dunne mest, die na 1 juni 1987 tot stand is gebracht of nog tot stand wordt gebracht, is het Besluit mestbassins milieubeheer van toepassing. Dit besluit bepaalt onder meer de minimale afstand tot voor verzuring gevoelige gebieden en de afdekkingsplicht. Voor wat betreft de materiaalkeuze en constructie-eisen zijn de Bouwtechnische Richtlijnen Mestbassins 1987 (BRM 1987) van toepassing indien het een bassin betreft dat tot stand is gebracht voor 1 februari 1991. Op bassins opgericht na deze datum zijn de BRM 1990 van toepassing. Zie verder in de Nota van Toelichting onder Andere van toepassing zijnde algemene maatregelen van bestuur (onder Bouwbesluit).

1.1.3 De RM 1992 geeft ook bepalingen voor mestkelders. Op een mestkelder welke niet onder een stal is gelegen is het Besluit mestbassins milieubeheer van toepassing (mits wordt voldaan aan artikel 1, eerste lid, onder 6°). Op een mestkelder welke onderdeel uitmaakt van een vee-

stalling is het Besluit mestbassins milieubeheer niet van toepassing. Ter voorkoming van bodemverontreiniging is het nodig dat ook aan een mestkelder onder een stal eisen worden opgelegd. Derhalve is in voorschrift 1.1.3 bepaald dat nieuw te bouwen mestkelders moeten voldoen aan de van toepassing zijnde bepalingen van de RM 1992, zoals in bepaling 1.1.1 van deze richtlijnen is aangegeven.

1.1.6 en 1.1.8 Daar het belastend kan zijn om binnen één jaar aan de voorschriften 1.1.6 en 1.1.8 te moeten voldoen, geldt voor bestaande situaties een overgangstermijn van drie jaar.

1.1.9 en 1.1.10 Reeds bestaande opslagen van vaste dierlijke mest moeten binnen drie jaar op 100 m van een bebouwde kom of op 50 m van een woning van derden zijn gelegen.

Indien dit door ruimtegebrek binnen de inrichting niet mogelijk is en er ook aansluitend aan de huiskavel geen mogelijkheid voor verplaatsen is, geldt de verplichting tot verplaatsen niet. Het bevoegd gezag kan in een dergelijk geval nadere eisen stellen met betrekking tot de omvang van de opslag en de frequentie van de afvoer van de vaste mest. De verplichting tot verplaatsing geldt ook niet als de opslag bestaat uit omvangrijke bouwkundige constructies en de verplaatsing daardoor niet in redelijkheid te vergen kosten met zich meebrengt. Een minimale afstand van 25 m tot een enkele woning blijft echter verplicht.

1.2 en 1.3 De voorschriften 1.2.1 t/m 1.2.19 en 1.3.1 t/m 1.3.22 zijn niet van toepassing op een mestsilo of foliebassin, welke tot stand is gebracht na 1 juni 1987. Voor een dergelijke mestsilo of foliebassin moet worden nagegaan of het Besluit mestbassins milieubeheer van toepassing is. Is dit niet het geval dan behoudt het bedrijf de vergunningplicht (zie ook de toelichting bij artikel 1, eerste lid). In het Besluit mestbassins milieubeheer wordt verwezen naar de BRM. Waar mogelijk sluiten de bij dit besluit opgenomen voorschriften voor het bewaren van dunne mest in een bassin dat tot stand is gebracht vóór 1 juni 1987, bij deze richtlijnen aan. Voor voorschriften, waarvoor het belastend kan zijn om er binnen één jaar aan te voldoen, is een langere overgangstermijn opgenomen. Op de voorschriften 1.2.6 t/m 1.2.10 en 1.3.10 t/m 1.3.14 is het stellen van een nadere eis mogelijk. Dit geeft het bevoegd gezag de mogelijkheid voor een mestsilo of een foliebassin, welke tot stand is gebracht voor 1 juni 1987, voorzieningen aan te wijzen die afwijken van het gestelde in genoemde voorschriften maar uit een oogpunt van veiligheid gelijkwaardig zijn. Artikel 2, tweede lid, is op een dergelijke nadere eis van toepassing.

1.3.20 De kwaliteitseisen voor kunststoffolie als afdichtingsmateriaal zijn zodanig dat bij normaal, deskundig gebruik in alle redelijkheid verwacht mag worden dat zich binnen de periode van vijf jaar geen mankementen aan het materiaal behoeven voor te doen.

2.2 en 2.3 Opslagen van organische meststoffen, niet zijnde van dierlijke oorsprong, moeten op tenminste 100 m van een bebouwde kom of ten minste 50 m van een woning van derden of een gevoelig object zijn gelegen. Indien dit zou leiden tot verplaatsing van reeds bestaande opslagen (dat wil zeggen reeds aanwezig voor de inwerkingtreding van dit besluit) dan geldt die verplichting tot verplaatsing niet, indien dit door ruimtegebrek binnen de inrichting of aansluitend op een huis- of veldkavel niet mogelijk is. Een verplichting tot verplaatsing geldt ook niet indien de opslag bestaat uit omvangrijke bouwkundige constructies en de verplaatsing daardoor niet in redelijkheid te vergen kosten met zich meebrengt. Een minimale afstand van 25 m tot een woning van derden of een gevoelig object moet altijd worden aangehouden. Het bevoegd gezag kan zonodig nadere eisen stellen omtrent de omvang van de opslag en de frequentie van afvoer van de meststoffen.

3.2 en 3.3 Reeds bestaande kuilvoeropslagen moeten binnen drie jaar op ten minste 25 m afstand van te beschermen objecten zijn gelegen. Indien dit door ruimtegebrek binnen de inrichting niet mogelijk is en er

ook aansluitend aan de inrichting op de huiskavel geen mogelijkheid voor het verplaatsen van kuilvoeropslagen aanwezig is, geldt de verplichting tot verplaatsing niet. De verplichting tot verplaatsen geldt ook niet indien de opslag bestaat uit omvangrijke bouwkundige constructies en de verplaatsing daardoor niet in redelijkheid te vergen kosten met zich meebrengt. Een minimale afstand van 10 m tot een woning blijft echter verplicht. Het bevoegd gezag kan zonodig nadere eisen stellen met betrekking tot het afgedekt houden van de kuilvoeropslag.

3.5 Voor graskuilen op minder dan 50 m gelden ter voorkoming van stankoverlast aanvullende regels.

3.6 De in voorschrift 3.5 bedoelde aanvullende regels gelden niet indien de afstand ten minste 25 m is én uit een analyserapport blijkt dat de samenstelling van de kuil zo is, dat voor stankhinder niet behoeft te worden gevreesd.

4.1 Om onder het besluit te vallen mogen in de inrichting slechts nitraathoudende kunstmeststoffen van de klasse C aanwezig zijn. In de richtlijn Nitraathoudende meststoffen, vervoer en opslag, derde druk, wordt aangegeven wat onder de klassen A, B en C moet worden verstaan. Een klasse C meststof kan niet exploderen of deflagreren. Hiervoor gelden voor de hoeveelheid die op een akkerbouwbedrijf normaliter aanwezig is geen specifieke voorschriften. Klasse A- en B-stoffen komen normaliter niet voor op het akkerbouwbedrijf.

5.1. De aanwezigheid en het gebruik van dompelbaden waarin bestrijdingsmiddelen voorkomen kan bij lekkage, onzorgvuldig gebruik en dergelijke tot bodemverontreiniging leiden. Ter voorkoming daarvan zijn de voorschriften gesteld.

5.2. Voor de opslag van bestrijdingsmiddelen van 400 kg of minder gelden de artikelen 8 tot en met 12 van het Bestrijdingsmiddelenbesluit. Voor grotere hoeveelheden gelden aanvullende voorschriften. Deze zijn afgeleid van de richtlijn Opslag Bestrijdingsmiddelen in Emballage (CPR 15-3), een uitgave van de Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen van 1990. Voorschriften met betrekking tot weerstand tegen branddoorslag en dergelijke zijn geregeld in het Bouwbesluit.

6.1 t/m 6.6 In punt 12° van artikel 1, eerste lid, onder a, wordt gesproken van onderhouds- of reparatiewerkzaamheden aan eigen werktuigen of toestellen. Gezien de aard en de omvang van deze werkzaamheden en de daarbij behorende werkplaats is een beperkt voorschriftenpakket opgenomen.

6.2 Als bedrijfsriolering moet hier gezien worden het mogelijk binnen de inrichting aanwezige rioolstelsel/-voorzieningen dat dient ter verzameling en afvoer van het eigen afvalwater.

7.4 Ook op grond van de plaatselijke brandbeveiligingsverordening is het niet toegestaan brandgevaarlijke stoffen zonder meer voorhanden te hebben, tenzij het voorhanden hebben betrekking heeft op huishoudelijk en alle andere niet bedrijfsmatig gebruik ervan. Voor dit kleinschalige gebruik gelden bij of krachtens de plaatselijke brandbeveiligingsverordeningen maximumhoeveelheden.

8.1 t/m 8.6 Deze voorschriften zijn van toepassing op afvalstoffen, zoals bedrijfsafvalstoffen die naar aard en samenstelling overeenkomen met huishoudelijk afval, papierafval en leeg emballagemateriaal. Aan deze voorschriften wordt voldaan indien afvalstoffen op normale wijze worden behandeld, bijvoorbeeld door opslag in vuilniszakken of containers en door periodieke afvoer. Indien op grond van een gemeentelijke verordening de verbranding van bepaalde afvalstoffen, zoals snoeihout uit het eigen bedrijf is toegestaan, is dit met inachtneming van de bepalingen van deze verordening op grond van voorschrift 8.1 eveneens toegestaan. Voor deze afvalstoffen geldt ook het gestelde in de voorschriften 8.2 en 8.3 niet. Wanneer uitvoering is gegeven aan een regeling van gescheiden aanbieden van afvalstoffen dient de gescheiden opslag van de desbetreffende afvalstoffen, zoals blik of glas, mogelijk te zijn.

8.7 en 8.8 In een akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt komen met regelmaat afvalstoffen vrij, die afkomstig zijn van geoogst produkt of van afgewerkt gewas bij teeltwisseling e.d. Bij de bewaring van deze afvalstoffen moet voorkomen worden dat bijvoorbeeld door rottingsprocessen er overlast wordt veroorzaakt in de omgeving, derhalve zijn voor de hiervoor gevoelige objecten afstanden opgenomen. Hetzelfde geldt voor het geval binnen de inrichting compostering van dergelijke produkten plaatsvindt ten behoeve van hergebruik in het bedrijf.

9 De opslag van afgedragen gewas en ander plantaardig afval en het composteren ervan dient te geschieden op een vloeistofdichte ondergrond, zodat verontreinigd percolatiewater niet in de bodem kan geraken. Voor de afvoer van het opgevangen mestvocht gelden de regels van de Wet verontreiniging oppervlaktewater en de Wet bodembescherming. Indien hiertoe (tussentijdse) opslag nodig is, dient dit te geschieden in een vloeistofdichte bewaring. Op het lozen in de bodem van afvalwater is het Lozingenbesluit bodembescherming van toepassing, zie Nota van toelichting onder Andere van toepassing zijnde algemene maatregelen van bestuur.

10. Wat betreft de geluidproductie op akkerbouw- of tuinbouwbedrijven met open grondsteelt, verdienen de verplaatsbare ventilatoren zoals toegepast bij aardappelopslag in speciaal daarvoor bestemde loodsen extra aandacht. In het algemeen zal aan de geluidseisen van deze amvb slechts kunnen worden voldaan als deze verplaatsbare ventilatoren van het geluidsarme type zijn.

10.1 Dit voorschrift bepaalt het maximaal equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door de in het akkerbouw- of tuinbouwbedrijf met open grondsteelt vast opgestelde toestellen en installaties. Vast opgesteld houdt in dat deze toestellen en installaties zonder ingrijpende bouwkundige of technische ingrepen niet op een andere plaats gebruikt kunnen worden. Dit equivalente geluidsniveau mag niet meer bedragen dan het referentieniveau ter plaatse. Indien het referentieniveau meer bedraagt dan 50 dB(A) gedurende de dagperiode, dan geldt voor die periode echter een maximaal toelaatbaar equivalent geluidsniveau van 50 dB(A). Is het referentieniveau gedurende de dagperiode daarentegen lager dan 40 dB(A) dan mag voor die periode het equivalent geluidsniveau ten hoogste 40 dB(A) bedragen. Bepalingen van eenzelfde strekking zijn vastgesteld voor de avond- en de nachtperiode. Een indicatie van de referentieniveaus en daarmee van de toelaatbare equivalente geluidsniveaus, die in bepaalde omgevingen veelal aanwezig zijn, kan worden verkregen uit de onderstaande tabel.

Toelaatbare equivalente geluidsniveaus in de woonomgeving in dB(A)

Aard van de woonomgeving	dag	avond	nacht
1. landelijke omgeving (herstellingsoorden, stille recreatie)	40	35	30
2. Rustige woonwijk, weinig verkeer	45	40	35
3. Woonwijk in de stad	50	45	40

Onder woningen van derden worden ook huurwoningen verstaan waarvan de eigenaar tevens degene is die de inrichting drijft. Als geluidgevoelige bestemmingen kunnen worden aangemerkt: gebouwen ten behoeve van basis- en voortgezet onderwijs (met uitzondering van gymnastieklokalen), bejaardenoorden, algemene, categorale en academische ziekenhuizen, verpleeghuizen, gebouwen voor sociaal-cultureel of maatschappelijk gebruik (met uitzondering van inrichtingen in de zin van de Drank- en Horecawet of het Besluit recreatie-inrichtingen Wet geluidhinder), algemene en categorale psychiatrische ziekenhuizen, zwakzinnigen-inrichtingen, inrichtingen voor zintuiglijk gehandicapten, medische kindertehuizen, medische kleuterdagverblijven en sanatoria.

10.2 Dit voorschrift geldt alleen voor inrichtingen die reeds zijn opgericht vóór de datum waarop dit besluit op die inrichtingen van toepassing wordt. Op die inrichtingen zijn de maximaal toelaatbare equivalente geluidsniveaus van voorschrift 10.1 niet van toepassing. Voor deze inrichtingen geldt in ieder geval een maximaal toelaatbaar equivalent geluidsniveau van 55 dB(A) gedurende de dagperiode, 50 dB(A) gedurende de avondperiode en 45 dB(A) gedurende de nachtperiode. Het referentieniveau ter plaatse blijft uiteraard maatgevend bij het bepalen van het toelaatbare equivalente geluidsniveau voor de inrichting. Ten einde te voorkomen dat het voorgaande een verruiming zou inhouden voor die inrichtingen ten behoeve waarvan in het verleden een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer is verleend met strengere voorschriften ter beperking van geluidhinder, is in voorschrift 10.2 het bepaalde in de tweede alinea opgenomen. Voor deze inrichtingen blijft het equivalente geluidsniveau van toepassing dat is vastgelegd in die vergunning of dat met de in die vergunning vastgestelde akoestische voorzieningen en in acht te nemen gedragsregels kan worden bereikt. Gedragsregels als hier bedoeld kunnen onder meer betreffen een verbod om gedurende de avond- en de nachtperiode bepaalde werkzaamheden uit te voeren, het gesloten houden van ramen en deuren etc. Tenslotte geeft het voorschrift het bevoegd gezag de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen ten aanzien van het toelaatbare equivalente geluidsniveau. Hierdoor kan inhoud worden gegeven aan het streven om reeds opgerichte inrichtingen zoveel mogelijk te laten voldoen aan de huidige inzichten met betrekking tot het voorkomen van geluidhinder en daarmee aan de voorschriften, die gelden voor inrichtingen die nog moeten worden opgericht. Zodanig te stellen nadere eisen dienen enerzijds de benodigde bescherming te bieden maar anderzijds redelijkerwijs geleverd te kunnen worden.

10.3 en 10.4 Deze voorschriften zijn zowel van toepassing op reeds opgerichte inrichtingen als op nog op te richten inrichtingen. De voorschriften vullen het gestelde in de voorschriften 10.1 en 10.2 aan. In de praktijk blijken bij het laden en lossen overdag (tussen 6.00 uur en 19.00 uur), de overschrijdingen van de piekwaarden niet tot hinder te leiden. Daarom is in voorschrift 10.4 voor het laden en lossen het gestelde in het voorschrift 10.3 niet van toepassing verklaard.

10.5 In dit voorschrift is aangegeven op welke wijze de controle of de berekening van de in de voorschriften 10.1 tot en met 10.3 vastgelegde geluidsniveaus moet plaatsvinden. Bij controle zal meestal kunnen worden volstaan met de methode van directe meting, waarbij met een eenvoudige geluidmeter snel een betrouwbare meting kan worden uitgevoerd. Deze methode voor metingen in de buitenlucht is in de genoemde handleiding aangeduid met meetmethode A1. Overigens is het de eigen verantwoordelijkheid van degene die de inrichting drijft, om voorafgaande aan het oprichten en tijdens het in werking hebben van de inrichting geluidmetingen uit te voeren of te laten uitvoeren, ten einde voor zichzelf na te kunnen gaan of aan het gestelde in de voorschriften wordt voldaan. Uiteraard kan ook het bevoegd gezag ter controle van de voorschriften geluidmetingen uitvoeren en bij overtreding van voorschriften sancties opleggen.

10.6 In de praktijk kunnen situaties voorkomen waar het uitvoeren van een directe meting ter plaatse van woningen (het immissiepunt) niet mogelijk is. Het bevoegd gezag kan door middel van te stellen nadere eisen een ander punt (het referentiepunt) aanwijzen waar de meting moet worden uitgevoerd. Uit de resultaten van deze meting kan door middel van bijvoorbeeld extrapolatie het niveau op het immissiepunt worden berekend. Ook deze methode is beschreven in de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai». Andersom kan, uitgaande van de niveaus bij het immissiepunt, berekend worden welke waarden bij het referentiepunt niet overschreden mogen worden. Bij het stellen van nadere eisen kan het

bevoegd gezag tevens de bij het referentiepunt toegestane niveaus vastleggen.

10.7 De op grond van dit voorschrift te stellen nadere eisen maken het voor het bevoegd gezag mogelijk het treffen van akoestische voorzieningen verplicht te stellen en gedragsregels op te leggen, die nodig zijn om aan het gestelde in de voorschriften 10.1 tot en met 10.4 te voldoen. Een zodanige nadere eis zou alleen gesteld mogen worden indien de lokale situatie dat noodzakelijk maakt. Van de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen zou slechts in uitzonderingsgevallen gebruik moeten worden gemaakt. Indien degene die de inrichting drijft in overleg met het bevoegd gezag nagaat op welke wijze het beste aan de voorschriften kan worden voldaan, is het niet noodzakelijk de resultaten van dit overleg te formaliseren door het stellen van nadere eisen. Het stellen van nadere eisen kan met name uitkomst bieden indien de inrichting regelmatig geluidsoverlast blijkt te veroorzaken. Door deze nadere eisen kunnen de in deze voorschriften neergelegde doelen met betrekking tot de toelaatbare geluidsniveaus worden vertaald in concrete middelen. Dit biedt een mogelijkheid om aan te geven met welke middelen het gestelde in deze voorschriften moet worden bereikt. Het achterwege laten van nadere eisen laat uiteraard onverlet dat degene die de inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften 10.1 tot en met 10.4. Het aangeven van de toe te passen middelen kan tevens de controle van de voorschriften eenvoudiger te maken, in het bijzonder indien relatief eenvoudige middelen moeten worden toegepast om aan de voorschriften te voldoen. Een controle op het niet juist functioneren van akoestische voorzieningen of op het niet in acht nemen van bepaalde gedragsregels kan doelmatiger zijn dan het uitvoeren van geluidmetingen.

11. Voor een verklaring van de overige in de voorschriften gehanteerde begrippen zij verwezen naar de in NEN 3028 vermelde definities. De voorschriften hebben betrekking op met aardgas gestookte centrale verwarmingsinstallaties (nominale belasting meer dan 130 kW) en oliegestookte verwarmingsinstallaties. De nominale belasting is gebaseerd op de calorische bovenwaarde, overeenkomstig de definitie van nominale belasting in NEN 3028. Bij de voorschriften voor aardgas-gestookte installaties is aansluiting gezocht bij de Model Aansluitvoorwaarden Gas 1994 van EnergieNed, uitgave 1994. De voorschriften met betrekking tot de uitvoering van oliegestookte toestellen beogen het voorkomen van brand- en explosiegevaar. De voorschriften hebben betrekking op constructie, installatie, gebruik, keuring en veiligheid van stookinstallaties. De emissie-eisen voor stikstof- en zwaveloxide en stof zijn gesteld in het Besluit emissie-eisen stookinstallaties milieubeheer B (voorheen BEES Hinderwet). De eisen in dit besluit hebben echter betrekking op installaties met een thermisch vermogen van meer dan 2,5 MW. Emissie-eisen van genoemde stoffen voor kleinere stookinstallaties zijn nog in voorbereiding. Voor de in de voorschriften 11.3.1 en 11.3.2 bedoelde controle kan GASTEC N.V. als deskundige worden beschouwd. Voorschriften voor brandstoftoevoer en verbrandingsgas-afvoersystemen zijn geregeld in het Bouwbesluit.

12.2.1 Veiligheidseisen voor stationaire opstelling van accumulatoren ten behoeve van noodstroomvoorziening zijn opgenomen in zowel NEN 1010, uitgave 1962, als in NEN 1010, uitgave 1984. In NEN 1010, uitgave 1962, golden deze eisen echter uitsluitend voor installaties met een grotere gezamenlijke energie dan 10 000 VAh. Voor de installatie met een geringere energie was tot het verschijnen van NEN 1010, uitgave 1984, geen norm voorhanden. Daarom is voor deze kleinere installaties welke zijn geplaatst vóór het van toepassing worden van NEN 1010, uitgave 1984, expliciet het doel voorgeschreven, namelijk het voorkomen van explosiegevaar.

13.4 Bij het laden van accumulatoren komt waterstofgas en zuurstof vrij, het zogenaamde knalgas. Om een ruimte-explosie te voorkomen

moet ventilatie aanwezig zijn en moeten potentiële ontstekingsbronnen worden vermeden.

15.1 In dit voorschrift worden de Model Aansluitvoorwaarden Gas 1994 van EnergieNed, uitgave 1994, van toepassing verklaard. Indien het plaatselijke gasleveringsbedrijf hiervan afwijkende bepalingen hanteert, kunnen deze bepalingen in het kader van de Wet milieubeheer niet worden gehanteerd. Er zij op gewezen dat op grond van de Model Aansluitvoorwaarden Gas 1994 gasdrukregel- en meetinstallaties moeten voldoen aan de Richtlijnen gasdrukregel- en meetstations, uitgegeven door het Directoraat-Generaal van de Arbeid.

16. Er is van chemicaliën sprake indien het stoffen zijn waarvoor op de verpakking een gevaarsaanduiding verplicht is. Voor bestrijdingsmiddelen geldt overigens een apart regime, waarbij ook een gevaarsaanduiding verplicht is.

16.2 Ook op grond van de plaatselijke brandbeveiligingsverordening is het niet toegestaan brandgevaarlijke stoffen zonder meer voorhanden te hebben, tenzij het voorhanden hebben betrekking heeft op huishoudelijk en alle andere niet bedrijfsmatig gebruik ervan. Voor dit kleinschalige gebruik gelden bij of krachtens de plaatselijke brandbeveiligingsverordeningen maximumhoeveelheden.

17.5 De in deze bijlage vermelde voorschriften zijn in het overgrote deel van de gevallen afdoende ter voorkoming van de nadelige gevolgen voor het milieu in de omgeving. Voorschrift 17.5 heeft dan ook een aanvullend karakter. Met dit voorschrift wordt aangegeven dat het onjuist is ervan uit te gaan dat al hetgeen, waarvoor in andere voorschriften geen expliciete bepalingen zijn opgenomen, dus zonder enige beperking is toegestaan, ook indien redelijkerwijs voorzieningen zijn te treffen ter voorkoming van de nadelige gevolgen voor het milieu in de omgeving. Bij voorbeeld bij burenruzies wil een dergelijk standpunt nogal eens uitgangspunt van handelen zijn. Aan de voorschriften van de bijlage van dit besluit ligt mede ten grondslag dat degene die de inrichting drijft zich bewust is van zijn eigen verantwoordelijkheid in verband met het voorkomen van de nadelige gevolgen voor het milieu in de omgeving en daar naar handelt. In die gevallen zal dan ook aan voorschrift 17.5 zijn voldaan.

Voor het bevoegd gezag biedt dit voorschrift een aangrijpingspunt om op te treden tegen onverantwoord handelen door degene die de inrichting drijft, voor zover andere voorschriften hierin niet reeds voorzien. Het aanvullende karakter van dit voorschrift blijkt ook uit de mate waarin van nadelige gevolgen voor het milieu sprake moet zijn, wil overtreding van dit voorschrift kunnen worden geconstateerd.

20. Voor de bewaring van gasolie, lichte stookolie en dieselolie, maar ook andere K-3 producten is een richtlijn van de Commissie Preventie van Rampen door gevaarlijke stoffen (CPR) in ontwikkeling. Deze richtlijn is al zover in de procedure en acceptatie dat het vastleggen van de in het concept opgenomen regels in de onderhavige amvb goed aansluit bij de huidige inzichten over deze materie. Ook dubbelwandige tanks tot 10.000 liter inhoud zijn hierbij, onder de daartoe aangegeven voorschriften, toegestaan. Gezien de geringe hoeveelheid petroleum waarop dit besluit van toepassing is worden de voorschriften uit de richtlijn CPR 9-6 voor de bewaring hiervan voldoende geacht, ongeacht het feit dat er sprake is van een K-2 produkt.

20.5 Op akkerbouwbedrijven of bedrijven met opengrondsgroenteteelt komt het nogal eens voor dat brandstof wordt opgeslagen in een tank, die zich bevindt in bijvoorbeeld een kapschuur. Indien het slechts K-3-vloeistoffen betreft en de opslag op ordentelijke wijze plaatsvindt en beperkt blijft tot 5000 liter zijn hiertegen geen overwegende bezwaren. Afvoer van ventilatielucht naar buiten en plaatsing in een vloeistofdichte bak blijven echter genoodzaakt. Voor het opslaan van olieproducten in ondergrondse tanks is het Besluit opslaan in ondergrondse tanks van

toepassing, hiertoe wordt verwezen naar het onderdeel Algemeen van deze nota van toelichting.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders